

Warszawa, 25 sierpnia 2016 r.

Stanowisko Konfederacji Lewiatan do projektu ustawy o zmianie niektórych ustaw w celu poprawy otoczenia prawnego przedsiębiorców

I. Uwagi szczegółowe

Uwagi do propozycji zmian w ustawie z dnia 17 listopada 1964 r. - Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2014 r. poz. 101, z późn. zm.)

1) Art. 2 i 3 projektu - Kodeks postępowania cywilnego oraz Prawo o notariacie

Projekt zmian w Kodeksie postępowania cywilnego oraz Prawie o notariacie (art. 2 i 3 projektu ustawy) zakłada przyznanie notariuszom kompetencji do wydawania nakazów zapłaty w postępowaniu upominawczym i nakazowym. Powyższe rozwiązanie ma przyspieszyć uzyskiwanie nakazów zapłaty przez wierzycieli, jednakże zarówno sytuacja, w której nie dojdzie do doręczenia nakazu osobie zobowiązanej, jak przypadek, gdy dłużnik się odwoła i sprawa ostatecznie trafi do sądu, może spowodować że ostatecznie czas „ściągnięcia” długu wydłuży się. Ponadto podkreślenia wymaga, iż takie postępowanie może zwiększać koszty dochodzenia (odzyskania) wierzytelności.

Uwagi do propozycji zmian w ustawie z dnia 26 czerwca 1974 r. - Kodeks pracy (Dz. U. z 2014 r. poz. 1502, z późn. zm.)

1) Art. 3 ust. 1) projektu - zmiany w ustawie z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy – zmiana art. 22¹

W odniesieniu do propozycji przedstawianej w projekcie, Konfederacja Lewiatan proponuje wprowadzenie § 1¹ oraz § 3 w art. 22¹ w następującym brzmieniu:

„§ 1 Pracodawca ma prawo żądać od osoby ubiegającej się o pracę na stanowisku umożliwiającym jej posłużenie się mieniem, danymi finansowymi, danymi osobowymi lub dotyczącymi mienia pracodawcy lub osób innych niż pracodawca, w sposób który może narazić pracodawcę lub osobę trzecią na szkodę, przedłożenia oświadczenia dotyczącego skazania prawomocnym wyrokiem za przestępstwa określone w przepisach rozdziałów XXXIII-XXXVII Kodeksu karnego oraz za przestępstwa karne skarbowe lub prawomocnego umorzenia postępowania w sprawie o takie przestępstwo albo przestępstwo skarbowe.

§ 3. Udostępnienie pracodawcy danych osobowych następuje w formie oświadczenia osoby, której one

member of BUSINESS EUROPE

LEWIATAN

dotyczą. Pracodawca ma prawo żądać udokumentowania danych osobowych osób, o których mowa w § 1 - 2. Udokumentowanie informacji dotyczących skazania następuje w formie informacji z Krajowego Rejestru Karnego. Pracownikowi przysługuje zwrot kosztów opłaty za wydanie informacji przez Krajowy Rejestr Karny.”

Zaproponowana w projekcie zmiana art. 22¹ k.p. wychodzi na przeciw od dawna postulowanemu przez środowiska pracodawców uprawnieniu do pozyskiwania informacji na temat karalności osób zatrudnianych. Przedstawiona w projekcie propozycja została jednakże skierowana do bardzo wąskiej grupy podmiotów. Ograniczenie możliwości weryfikacji przeszłości kryminalnej pracowników wyłącznie do podmiotów podlegających nadzorowi Komisji Nadzoru Finansowego nie pozwoli na rzeczywiste weryfikowanie wiarygodności pracowników mających dostęp do mienia, danych poufnych podmiotów gospodarczych nie podlegających takiej kontroli. Rozwiązanie proponowane w projekcie ustawy umożliwia jedynie niektórym podmiotom sektora finansowego możliwość sprawdzania przeszłości kryminalnej. Jednocześnie rozwiązanie to nie zapewnia wystarczających narzędzi polityki kadrowej podmiotom świadczącym profesjonalne usługi biznesowe w Polsce również dla sektora finansowego, które nie mając możliwości sprawdzania przeszłości kryminalnej pracowników nie mogą świadczyć szeregu zaawansowanych usług z Polski, a tym samym tworzyć tysięcy wysoko płatnych miejsc pracy. Możliwość sprawdzenia historii kandydata do pracy nie powinna mieć charakteru sektorowego. Mając również na uwadze powszechny charakter regulacji Kodeksu pracy, kryteria przyznania prawa do weryfikowania karalności pracownika powinny być związane z określonym zakresem obowiązków. Dlatego też proponuje się modyfikację zaproponowanego brzmienia art. 22¹ § 1¹ k.p. i umożliwienie pozyskiwania informacji nt. karalności dotyczącej zasadniczo przestępstw gospodarczych w przypadku pracowników, którzy w ramach wykonywanych obowiązków posługują się mieniem, danymi finansowymi, danymi osobowymi lub dotyczącymi mienia pracodawcy lub osób innych niż pracodawca i które mogą narazić pracodawcę lub osobę trzecią na szkodę.

Zaproponowana zmiana w pełnijszy sposób realizuje potrzebę wzmocnienia bezpieczeństwa informacji poufnych poprzez zapewnienie pracodawcom realnego narzędzia weryfikacji rękojmi pracowników na etapie ich doboru. Sytuacja, w której pracodawca nie ma możliwości zweryfikować wiarygodności kandydata do pracy, w szczególności w przypadku stanowisk umożliwiających dostęp do danych finansowych lub dotyczących mienia osób innych niż pracodawca, może stanowić potencjalne źródło nadużyć finansowych. Istotnie zwiększa to bowiem ryzyko zatrudnienia osoby nie dającej rękojmi prawidłowego wykonywania obowiązków związanych z ochroną informacji poufnych.

Celem proponowanej zmiany jest:

1. ograniczenie ryzyka po stronie pracodawcy,
2. otwarcie polskiego rynku pracy na świadczenie zaawansowanych usług świadczonych drogą elektroniczną min. dla sektora finansowego,
3. poprawa konkurencyjności polskiego rynku pracy, wobec innych krajów UE (w ponad 11 taka weryfikacja jest możliwa, w przypadku uzasadnionego interesu).

member of BUSINESS EUROPE

Konfederacja Lewiatan
ul. Zbyszka Cybulskiego 3
00-727 Warszawa

tel. (+48) 22 55 99 900
fax (+48) 22 55 99 910
lewiatan@konfederacjalewiatan.pl
www.konfederacjalewiatan.pl

NIP 5262353400
KRS 0000053779
Sąd Rejonowy dla
m.st. Warszawy w Warszawie
XIII Wydział Gospodarczy KRS

Ponadto projekt ustawy ogranicza informacje jakich żądać będą mogli pracodawcy, do informacji z zakresu skazania wyrokiem za umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe. Informacje te stanowią jedynie małą część informacji gromadzonych w Krajowym Rejestrze Karnym na podstawie art. 1 ust. 2 ustawy o Krajowym Rejestrze Karnym. Pracodawca nie będzie miał zatem dostępu do informacji o prawomocnym warunkowo umorzonym postępowaniu karnym prowadzonym przeciw pracownikowi w sprawach o przestępstwa lub przestępstwa skarbowe. Dlatego też proponuje się poszerzenie informacji o instytucje prawomocnego umorzenia postępowania.

2) Art. 3 ust. 2) projektu - zmiany w ustawie z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy – zmiana art. 77²

Zmiana ma na celu podniesienie progu zatrudnianych pracowników z 20 pracowników do 50 pracowników, z którym wiąże się obowiązek wprowadzenia regulaminu wynagrodzenia (nowy art. 77² k.p.).

Jednocześnie pracodawca zatrudniający więcej niż 20 pracowników i mniej niż 50 ma być zobowiązany do przyjęcia regulaminu wynagradzania, jeżeli z takim wnioskiem wystąpi zakładowa organizacja związkowa (nowy art. 77² k.p.).

W uzasadnieniu do projektu ustawy trafnie wskazano, iż obecny próg 20 pracowników, który ma zastosowanie również w innych przepisach prawa pracy regulujących dodatkowe obowiązki pracodawców, często staje u podstaw negatywnej decyzji o zwiększaniu stanu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę. Zgodnie z art. 9 k.p. regulamin wynagradzania, regulamin pracy są źródłami prawa pracy. Przygotowanie tych aktów w praktyce wymaga często profesjonalnego wsparcia, zewnętrznej obsługi, a to oznacza zwiększenie kosztów.

Konfederacja Lewiatan popiera zaproponowane zmiany w art. 77²§1 Kodeksu pracy, które zmniejszą obciążenia w przypadku małych przedsiębiorców zatrudniających mniej niż 50 pracowników.

Jednocześnie **wątpliwości budzi propozycja nowego art. 77²§2 k.p.**, zgodnie z którym pracodawca zatrudniający więcej niż 20 pracowników i mniej niż 50 pracowników będzie zobowiązany do przyjęcia regulaminu wynagradzania, jeżeli z takim wnioskiem wystąpi zakładowa organizacja związkowa. Obowiązek przyjęcia regulaminu wynagradzania w praktyce oznacza, iż tacy pracodawcy będą mieli do czynienia z powszechnymi problemami we wprowadzaniu i zmienianiu regulaminu wynagradzania.

Konfederacja Lewiatan od dawna postuluje o przyjęcie regulacji, która pozwoli pracodawcy na samodzielne ustalenie bądź zmianę regulaminu wynagradzania przez pracodawcę w przypadku braku zgody zakładowej organizacji związkowej.

LEWIATAN

Przepis art. 77² § 4 k.p. i związany z nim art. 30 ustawy o związkach zawodowych uniemożliwiają pracodawcy samodzielne podjęcie decyzji w sprawie ustalenia regulaminu wynagradzania oraz regulaminu nagród i premiowania, jeżeli organizacje związkowe przedstawią wspólnie uzgodnione stanowisko w terminie 30 dni. Przywołane przepisy wyłączają możliwość samodzielnego ustalenia bądź zmiany regulaminu wynagradzania przez pracodawcę w przypadku braku zgody zakładowej organizacji związkowej. W praktyce pracodawca nie może wydać regulaminu wynagradzania bez zgody związku zawodowego pomimo istnienia takiego obowiązku.

3) Art. 3 ust. 3) projektu - zmiany w ustawie z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy – zmiana art. 97

Konfederacja Lewiatan popiera zaproponowane zmiany w zasadach wydawania świadectw pracy. Regulacje dotyczące obowiązku wydawania świadectwa pracy odrębnie dla umów terminowych i umowy na czas nieokreślony, a także okresu 24 miesięcy na wydanie zbiorczego świadectwa pracy dla umów terminowych, nie mają żadnego uzasadnienia.

Pracodawca powinien mieć możliwość wydawania zbiorczego świadectwa pracy bez względu na rodzaj zawartych umów o pracę. Ponadto przepis powinien uwzględniać możliwość zaistnienia krótkich przerw w zatrudnieniu (7 dni), które nie obligowałyby pracodawcy do bezwzględnego wydawania świadectwa.

Jednocześnie proponujemy doprecyzować §1¹ poprzez nadanie mu następującego brzmienia:

„§ 1¹ W przypadku rozwiązania lub wygaśnięcia umowy o pracę z pracownikiem, z którym dotychczasowy pracodawca nawiązuje kolejną umowę o pracę w ciągu 7 dni od dnia rozwiązania lub wygaśnięcia poprzedniej umowy o pracę, pracodawca jest obowiązany wydać pracownikowi świadectwo pracy obejmujące zakończone okresy zatrudnienia, tylko na jego żądanie.”

W kontekście wprowadzanych zmian w zasadach wydawania świadectwa pracy **warto rozważyć zmianę art. 171 § 3 Kodeksu pracy regulującego możliwość przeniesienia prawa do urlopu wypoczynkowego na okres trwania kolejnej umowy o pracę w miejsce obowiązku wypłaty ekwiwalentu**. Obecnie pracodawca nie ma obowiązku wypłacenia ekwiwalentu pieniężnego, w przypadku gdy strony postanowią o wykorzystaniu urlopu w czasie pozostawania pracownika w stosunku pracy na podstawie kolejnej umowy o pracę zawartej z tym samym pracodawcą bezpośrednio po rozwiązaniu lub wygaśnięciu poprzedniej umowy o pracę z tym pracodawcą.

Mając na uwadze, iż prawo do urlopu wypoczynkowego powinno być realizowane w naturze, a rekompensata pieniężna powinna mieć charakter wyjątkowy, proponujemy przyznanie stronom stosunku pracy prawa do uzgodnienia przeniesienia prawa do urlopu wypoczynkowego na kolejną umowę o pracę, o ile zawarcie kolejnej umowy o pracę z tymi samymi stronami nastąpi w ciągu 7 dni od dnia rozwiązania poprzedniej umowy o pracę. Forma uzgodnienia gwarantuje, iż w żaden sposób

member of BUSINESS EUROPE

Konfederacja Lewiatan
ul. Zbyszka Cybulskiego 3
00-727 Warszawa

tel. (+48) 22 55 99 900
fax (+48) 22 55 99 910
lewiatan@konfederacjalewiatan.pl
www.konfederacjalewiatan.pl

NIP 5262353400
KRS 0000053779
Sąd Rejonowy dla
m.st. Warszawy w Warszawie
XIII Wydział Gospodarczy KRS

LEWIATAN

interesy pracodawcy czy pracownika nie zostaną naruszone, a pracownik może zachować prawo do wypoczynku w naturze. Tym samym art. 177 § 3 Kodeksu pracy otrzymałby następujące brzmienie:

§ 3. Pracodawca nie ma obowiązku wypłacenia ekwiwalentu pieniężnego, o którym mowa w § 1, w przypadku gdy strony postanowią o wykorzystaniu urlopu w czasie pozostawania pracownika w stosunku pracy na podstawie kolejnej umowy o pracę zawartej z tym samym pracodawcą w ciągu 7 dni od dnia rozwiązania lub wygaśnięcia poprzedniej umowy o pracę z tym pracodawcą.

Powyższe rozwiązanie byłoby zgodne z dyrektywą 2003/88/WE w sprawie niektórych aspektów organizacji czasu pracy, która reguluje m.in. prawo do urlopu wypoczynkowego.

4) Art. 3 ust. 4) projektu - zmiany w ustawie z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy – zmiana art. 104

Konfederacja Lewiatan popiera przedłożoną propozycję, która zmniejszy obciążenia po stronie małych pracodawców, zatrudniających mniej niż 50 pracowników. W przypadku regulaminu pracy, rozważenia wymaga celowość wprowadzania przepisu art. 104 § 3, który zobowiązuje pracodawcę zatrudniającego nie mniej niż 20 i mniej niż 50 pracowników do wprowadzenia regulaminu pracy, jeżeli zakładowa organizacja związkowa wystąpi z wnioskiem o jego wprowadzenie.

5) Art. 3 ust. 5) projektu - zmiany w ustawie z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy – zmiana art. 125 § 1 zdanie drugie

Proponowana zmiana polega na wprowadzeniu wymogu formy pisemnej pod rygorem nieważności dla umowy o współodpowiedzialności materialnej pracowników za mienie powierzone. Tym samym forma pisemna umowy będzie zastrzeżona pod rygorem nieważności.

Konfederacja Lewiatan nie zgłasza uwag.

6) Art. 3 ust. 6) projektu - zmiany w ustawie z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy – zmiana art. 264 § 1

Konfederacja Lewiatan uznaje zasadność wydłużenia obecnego 7 dniowego terminu na złożenie odwołania od wypowiedzenia umowy o pracę do 14 dni. W przypadku wypowiedzenia umowy o pracę okres 7 dni nie zawsze pozwala pracownikowi na rozważenie wszystkich okoliczności sprawy.

Wydłużając termin na złożenie odwołania od wypowiedzenia należy mieć również na uwadze, iż Kodeks pracy jednocześnie przewiduje szereg rozwiązań uwzględniających szczególną sytuację pracowników. W oświadczeniu pracodawcy o wypowiedzeniu umowy o pracę lub jej rozwiązaniu bez wypowiedzenia powinno być zawarte pouczenie o przysługującym pracownikowi prawie odwołania do sądu pracy (art. 30 § 5 Kp). Jeżeli pracownik nie dokonał - bez swojej winy - w terminie czynności, o których mowa w 264 Kodeksu pracy, sąd pracy na jego wniosek postanowi przywrócenie uchybionego terminu. Tytułem przykładu *Sąd nie może odmówić przyjęcia sprawy, jeśli pracownik spóźnił się z odwołaniem od*

member of BUSINESS EUROPE

Konfederacja Lewiatan
ul. Zbyszka Cybulskiego 3
00-727 Warszawa

tel. (+48) 22 55 99 900
fax (+48) 22 55 99 910
lewiatan@konfederacjalewiatan.pl
www.konfederacjalewiatan.pl

NIP 5262353400
KRS 0000053779
Sąd Rejonowy dla
m.st. Warszawy w Warszawie
XIII Wydział Gospodarczy KRS

LEWIATAN

wypowiedzenia z powodu niejasnego pouczenia o takim prawie przez pracodawcę (wyrok SN z dnia 14 listopada 2012 r., II PK 91/12).

Ponadto postępowanie w sprawach z zakresu prawa pracy jest postępowaniem odrębnym w świetle przepisów Kodeksu postępowania cywilnego. Postępowanie z zakresu prawa pracy charakteryzuje się większym odformalizowaniem, co służy ułatwieniu pracownikom dochodzenia swoich roszczeń.

Uwagi do propozycji zmian w ustawie z dnia 7 lipca 1994 r. - Prawo budowlane (Dz. U. z 2016 r. poz. 290)

1) art. 5 projektu - zmiany w ustawie z dnia 7 lipca 1994 r. - Prawo budowlane (Dz. U. z 2016 r. poz. 290) – zmiana art. 29

W art. 29 ust. 2 pkt 15 nadać następujące brzmienie:

„15) instalowaniu urządzeń, w tym antenowych konstrukcji wsporczych i instalacji radiokomunikacyjnych, na obiektach budowlanych, przy czym:

a) antenowa konstrukcja wsporcza rozumiana jako konstrukcja wsporcza, służąca do instalowania na niej instalacji radiokomunikacyjnych,

b) instalacja radiokomunikacyjna rozumiana jako instalacja składająca się z anten i innych urządzeń telekomunikacyjnych w rozumieniu ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. z 2014 r. poz. 243, z późn. zm.¹⁾), wraz z osprzętem, szafą telekomunikacyjną lub innymi urządzeniami, w tym zasilającymi w energię elektryczną (takimi jak linia lub kabel energetyczny), w szczególności instalacja radiokomunikacyjna, o której mowa w art. 122a ust. 1 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2013 r. poz. 1232, z późn. zm.)

– nie stanowią obiektu budowlanego lub jego części, ani urządzenia budowlanego;”.

Proponowana zmiana ma na celu usunięcie jednej z barier zidentyfikowanych w ramach tzw. Memorandum szerokopasmowego przy Ministrze Cyfryzacji, a związanej z brakiem sformułowania co należy rozumieć pod pojęciami: antenowej konstrukcji wsporczej oraz instalacji radiokomunikacyjnej.

Jednocześnie w związku z powyższą zmianą niezbędne jest dodanie przepisu przejściowego w następującym brzmieniu:

„Art. ... Postępowania wszczęte na podstawie ustawy zmienianej w art. 5 (prawo budowlane), dotyczące instalowania urządzeń, w tym antenowych konstrukcji wsporczych i instalacji radiokomunikacyjnych, na obiektach budowlanych i niezakończone przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy są rozstrzygane z zastosowaniem przepisu art. 29 ust. 2 pkt 15 ustawy zmienianej w art. 5, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

member of BUSINESS EUROPE

Konfederacja Lewiatan
ul. Zbyszka Cybulskiego 3
00-727 Warszawa

tel.(+48) 22 55 99 900
fax (+48) 22 55 99 910
lewiatan@konfederacjalewiatan.pl
www.konfederacjalewiatan.pl

NIP 5262353400
KRS 0000053779
Sąd Rejonowy dla
m.st. Warszawy w Warszawie
XIII Wydział Gospodarczy KRS

2) art. 5 projektu - zmiany w ustawie z dnia 7 lipca 1994 r. - Prawo budowlane (Dz. U. z 2016 r. poz. 290) – zmiana Art. 30 ust. 2 pkt 1aa

Zgodnie z proponowanym nowym przepisem, przebudowa budynków, które wymagają pozwolenia na budowę, nie będzie wymagała pozwolenia na budowę, z wyłączeniem przebudów dotyczących przegród zewnętrznych oraz elementów konstrukcyjnych. Oznacza to w praktyce, że większość prac wykonywanych m.in. w budynkach wielorodzinnych, będzie wykonywana bez pozwolenia na budowę. Nie negując tej koncepcji, zwracamy jednak uwagę, że 1 stycznia 2017 r. wejdzie w życie przepis art. 30 ust. 7 i nast. ustawy z dnia 24 czerwca 2016 r. o zmianie ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych oraz niektórych innych ustaw, w następującym brzmieniu:

7. *Jeżeli użytkowany budynek mieszkalny wielorodzinny, budynek zamieszkania zbiorowego lub budynek użyteczności publicznej nie jest wyposażony w instalację, o której mowa w ust. 6, właściciel jest obowiązany wyposażyć budynek w taką instalację w przypadku rozbudowy, nadbudowy lub przebudowy budynku związanej z rozbudową, nadbudową lub przebudową instalacji technicznej wewnątrz budynku.*
8. *W przypadku gdy inwestor występuje z wnioskiem o pozwolenie na budowę dotyczącym rozbudowy, nadbudowy lub przebudowy budynku mieszkalnego wielorodzinnego, budynku zamieszkania zbiorowego lub budynku użyteczności publicznej związanej z rozbudową, nadbudową lub przebudową instalacji technicznej wewnątrz budynku, a:*
 - 1) *budynek jest wyposażony w instalację, o której mowa w ust. 6, do wniosku o pozwolenie na budowę dołącza się oświadczenie, składane pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych oświadczeń, o istnieniu w budynku takiej instalacji;*
 - 2) *budynek nie jest wyposażony w instalację, o której mowa w ust. 6, wnioskiem należy objąć również budowę takiej instalacji.*
9. *Składający oświadczenie, o którym mowa w ust. 8 pkt 1, jest obowiązany do zawarcia w nim klauzuli następującej treści: „Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia”. Klauzula ta zastępuje pouczenie organu uprawnionego do odebrania oświadczenia o odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia.”;*

W naszej ocenie, wprowadzenie przepisu wykluczającego obowiązek uzyskania pozwolenia na budowę, dla większości prac wykonywanych w budynku, pozbawi całkowicie praktycznego znaczenia, oczekujące na wejście w życie przepisy, dot. wyposażania istniejących budynków w instalacje telekomunikacyjne. Tym samym postulujemy, dokonanie uzgodnień z Ministerstwem Cyfryzacji, w celu wprowadzenia odpowiednich zmian w ustawie o wspieraniu rozwoju (...), tak, aby możliwe było osiągnięcie celu jej nowych przepisów, równoległe z wprowadzeniem ułatwień formalnych dla przebudów w budynkach.

3) art. 5 projektu - zmiany w ustawie z dnia 7 lipca 1994 r. - Prawo budowlane (Dz. U. z 2016 r. poz. 290) – zmiana art. 30 ust. 2a

Dotychczasowe brzmienie art. 30 ust. 2a wskazuje, że *zgłoszenia właściwemu organowi wymaga, wykonywanie remontu obiektów budowlanych, z wyjątkiem remontu obiektów budowlanych, których budowa **nie wymaga uzyskania** pozwolenia na budowę*. Oznacza to wprost, że nie wymaga zgłoszenia np. remontu kanalizacji kablowej, która nie wymaga uzyskania pozwolenia na budowę.

Projektowane brzmienie wskazuje natomiast, że *zgłoszenia właściwemu organowi wymaga wykonywanie remontu obiektów budowlanych z wyjątkiem dotyczącego budowli, których budowa **wymaga uzyskania** pozwolenia na budowę*.

Taka zmiana, oznaczałaby, utrzymanie zasady obowiązkowego zgłoszenia remontu obiektu budowlanego, natomiast nie byłoby konieczne zgłoszenie remontu budowli (czyli obiektu budowlanego z wyłączeniem budynków i obiektów małej infrastruktury) wymagającej pozwolenia na budowę. Nie została natomiast uregulowana kwestia obowiązku zgłoszenia wobec budowli, które nie wymagają pozwolenia na budowę. Konsekwentnie więc, roboty budowlane polegające na remoncie budowli nie wymagających pozwolenia na budowę, powinny być zgłaszane. W przypadku przywołanej powyżej kanalizacji kablowej konieczne byłoby, więc zgłoszenie jej remontu. Oznacza to znaczne pogorszenie sytuacji właścicieli tego typu obiektów.

W uzasadnieniu wskazano:

„obecnie taki remont (obiektów budowlanych, których budowa wymaga pozwolenia na budowę) wymaga zgłoszenia, jednakże obowiązek jest zdecydowanie zbyt rygorystyczny. Proponuje się, aby zgłoszenia wymagały takie remonty, które dotyczyłyby: obiektów budowlanych innych niż budynki, których budowa wymaga uzyskania pozwolenia na budowę, oraz przegród zewnętrznych albo elementów konstrukcyjnych budynków, których budowa wymaga uzyskania pozwolenia na budowę”

Biorąc pod uwagę, prawdopodobne intencje projektodawców, rekonstruowane na podstawie brzmienia uzasadnienia, wydaje się, w żadnym wypadku nie jest celem pogorszenie warunków dla realizacji remontów obiektów niewymagających pozwolenia na budowę. Tym samym proponujemy nadanie, art. 30 ust. 2a) następującego brzmienia:

„2a) wykonywanie remontu, o którym mowa w art. 29 ust. 2 pkt 1, dotyczącego:

- a) budowli lub obiektów małej infrastruktury, których budowa wymaga uzyskania pozwolenia na budowę,*
- b) przegród zewnętrznych albo elementów konstrukcyjnych budynków, których budowa wymaga uzyskania pozwolenia na budowę;”*

LEWIATAN

4) art. 5 projektu - zmiany w ustawie z dnia 7 lipca 1994 r. - Prawo budowlane (Dz. U. z 2016 r. poz. 290)

Jednym z najbardziej efektywnych sposobów realizacji inwestycji w sieci szerokopasmowe jest koordynacja tych inwestycji z innymi inwestycjami zarówno dotyczącymi obiektów budowlanych kubaturowych (budynki wielorodzinne) jak i liniowymi (drogi, sieci energetyczne, wod-kan itp.).

W praktyce koordynacja taka może następować na różnych etapach zaawansowania podstawowej inwestycji, z którą realizacja sieci telekomunikacyjnej miałyby być skoordynowana.

Aby uniknąć powstających w praktyce wątpliwości interpretacyjnych dotyczących ustalenia, czy dodanie do projektu budowlanego np. budynku wielorodzinnego lub sieci energetycznej, infrastruktury telekomunikacyjnej już po uzyskaniu pozwolenia na budowę lub zgłoszenia takich obiektów będzie stanowiło istotne odstępstwo, kluczowe jest doprecyzowanie, że **uzupełnienie projektu budowlanego o elementy sieci i infrastruktury szerokopasmowej nie stanowi „zmiany istotnej”, a więc nie wymaga uzyskania decyzji o zmianie pozwolenia na budowę, a w przypadku inwestycji realizowanych na zgłoszenie, ale wymagających projektu budowlanego, uzyskania pozwolenia na budowę.**

5) art. 5 projektu - zmiany w ustawie z dnia 7 lipca 1994 r. - Prawo budowlane (Dz. U. z 2016 r. poz. 290) – zmiana art. 48

W zmodyfikowanym art. 48 ust. 2, dotyczącym budowy obiektu budowlanego bez wymaganego pozwolenia na budowę, dodano **możliwość zgłoszenia zażalenia na postanowienie** o wstrzymaniu prowadzenia robot budowlanych.

Postulujemy, aby identyczne rozwiązanie dodać, w art. 49b, dotyczącym budowy bez wymaganego zgłoszenia lub pomimo wniesienia sprzeciwu od zgłoszenia.

6) Przesądzenie w art. 75 ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych, iż postanowienia planów niezgodne z art. 46 ust.1-2 są nieważne i jako takie nie powinny być stosowane m.in. w postępowaniach o wydanie decyzji o pozwoleniu na budowę, przyjmowania zgłoszeń i innych lub wprowadzenie innego rozwiązania skutkującego wyeliminowaniem z miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego zakazów lub rozwiązań wprowadzonych niezgodnie z art. 46 ust. 1. Dotychczasowa praktyka, w tym możliwość zaskarżania postanowień miejscowych planów, o których mowa powyżej, okazuje się być nieskuteczna.

Należałoby również przywrócić obowiązek konsultowania projektów planów miejscowych z Prezesem UKE, który został pochośnie usunięty, a wypracowany w okresie jego obowiązywania katalog dobrych i złych praktyk gmin przynosił bardzo pożyteczne rezultaty, stanowiąc m.in. argumentów dla wojewodów przy uchylaniu ew. postanowień planu sprzecznych z Megaustawą. Jest to o tyle istotne, że wciąż uchwalane są nowe plany zawierające postanowienia wprost sprzeczne z Megaustawą, a organy i sądy

member of **BUSINESSEUROPE**

Konfederacja Lewiatan
ul. Zbyszka Cybulskiego 3
00-727 Warszawa

tel.(+48) 22 55 99 900
fax (+48) 22 55 99 910
lewiatan@konfederacjalewiatan.pl
www.konfederacjalewiatan.pl

NIP 5262353400
KRS 0000053779
Sąd Rejonowy dla
m.st. Warszawy w Warszawie
XIII Wydział Gospodarczy KRS

LEWIATAN

w postępowaniach odmawiają bezpośredniego stosowania np. art. 46 ust. 1 i 2 Megaustawy w postępowaniach np. o wydanie pozwolenia na budowę.

Uwagi do propozycji zmian w ustawie z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz. U. z 2013 r. poz. 330, z późn. zm.)

1) art. 6 projektu - księgowanie kosztów i przychodów z leasingu¹

Postulatem Konfederacji jest możliwie szybka i sprawna implementacja Międzynarodowych Zasad Rachunkowości dotyczących leasingu przy udziale w konsultacji podmiotów rynkowych w tym przedstawicieli PZWLP/ZPL. MSSF 16 ISFR 16) został przyjęty przez Radę Międzynarodowych Standardów Rachunkowości. Ma on zastąpić dotychczasowy standard 17. Jego założeniem jest ujmowanie większości umów leasingu w bilansie, poza umowami określanymi jako uproszczone. Do tych ostatnich zaliczone są jedynie umowy o okresie wykonywania poniżej 12 miesięcy oraz umowy o niskiej wartości. Rozwiązanie to prowadzi do uwzględnienia w bilansie umów, które do tej pory nie były traktowane jako leasing – chodzi to, w przypadku pojazdów, o umowy najmu oraz leasing określany powszechnie jako operacyjny.

Wartość zobowiązania ustalana ma być w wysokości zdyskontowanych przyszłych płatności leasingowych. Nowy standard obowiązywał będzie dla okresów rozpoczynających się dnia 1 stycznia 2019 roku przy czym Rada dopuściła jego wcześniejsze zastosowanie.

Jednostki sporządzające sprawozdania finansowe zgodnie z Międzynarodowymi Standardami Rachunkowości, Międzynarodowymi Standardami Sprawozdawczości Finansowej oraz związanymi z nimi interpretacjami ogłoszonymi w formie aktów prawnych Komisji Europejskiej, stosują polskie przepisy ustawy o rachunkowości oraz przepisy wykonawcze wydane na jej podstawie, w zakresie nieuregulowanym przez MSSF.

Zgodnie z art. 10 ust 3 Ustawy o rachunkowości w sprawach nieuregulowanych przepisami ustawy, przyjmując zasady (politykę) rachunkowości, jednostki mogą stosować krajowe standardy rachunkowości wydane przez Komitet Standardów Rachunkowości. W przypadku braku odpowiedniego standardu krajowego, jednostki, inne niż wymienione w art. 2 ust. 3, mogą stosować MSR.

Wymóg stosowania MSSF wynika z art. 55 Ustawy o rachunkowości. Niezależnie od spółek które mają obowiązek stosowania MSSF (co dotyczy w szczególności konsolidacji bilansów) pozostałe spółki mogą dokonać wyboru stosowania MSSF w przypadku spełnienia przesłanek określonych w art. 45 to jest w przypadku jednostek należących do grupy kapitałowej w której jednostka dominująca

¹ Akty prawne: Ustawa z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości – tj. Dz. U. z 2016 poz. 1047; Międzynarodowy Standard Sprawozdawczości Finansowej 16 według http://www.ifrs.org/Current-Projects/IASB-Projects/Leases/Documents/IFRS_16_project-summary.pdf

LEWIATAN

sporządza sprawozdanie według MSSF. Dotyczy to m.in. firm należących do międzynarodowych grup kapitałowych. W praktyce standardy te stosowane są powszechnie w poszczególnych branżach z uwagi m.in. na umożliwienie porównywania wyników finansowych.

Uwagi do propozycji zmian w ustawie z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2015 r. poz. 121 z późn. zm.)

W ustawie z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych oraz w ustawie z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych proponuje się rozważenie wprowadzenia zasady, iż w przypadku, o którym mowa w art. 85 § 3 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. Kodeks Pracy, dniem wypłaty wynagrodzenia w rozumieniu ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych i ustawy o podatku dochodowym jest ustalony dzień wypłaty, o którym mowa w art. 85 § 1 KP.

Powyższa propozycja wynika z faktu, iż w sytuacji, gdy ze względu na dyspozycję przepisu art. 85 § 3 KP wypłata ma miejsce w miesiącu poprzedzającym miesiąc, w którym wyznaczony jest zgodnie z art. 85 § 1 dzień wypłaty, pracodawca zobowiązany jest odprowadzenia składek na ubezpieczenie społeczne i zaliczek na podatek dochodowy w podwójnej wysokości, gdyż faktyczna wypłata wynagrodzenia miała miejsce dwa razy w tym samym miesiącu. Stanowi to bardzo duże obciążenie finansowe, szczególnie w sytuacji, gdy większość firm ma kłopoty z utrzymaniem płynności finansowej. Dlatego też nasza propozycja koryguje tę sytuację. Z jednej strony zachowane są prawa pracownicze, a z drugiej strony pozwala to na regularne i rozłożone płatności zobowiązań przedsiębiorcy jako płatnika zgodne z ustalonymi zasadami wypłaty wynagrodzeń w przedsiębiorstwie.

Uwagi do propozycji zmian w ustawie z dnia 4 marca 1994 r. o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych (Dz. U. z 2015 r. poz. 111 i 2199)

Nowelizacja ustawy o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych jest kolejnym elementem zmniejszania obciążeń w stosunku do pracodawców zatrudniających mniej niż 50 pracowników w przeliczeniu na pełne etaty. Proponuje się bowiem podniesienie progu z 20 do 50 pracowników, z którym wiąże się obowiązek tworzenia zakładowego funduszu świadczeń socjalnych. Jednocześnie pracodawca zatrudniający poniżej 50 pracowników będzie miał możliwość utworzenia Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych, a w przypadku pracodawców zatrudniających nie mniej niż 20 i mniej niż 50 pracowników, u którego działa zakładowa organizacja związkowa, będzie ona mogła wystąpić z wnioskiem o utworzenie Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych.

Konfederacja Lewiatan popiera przedłożoną propozycję nowelizacji ustawy o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych.

member of BUSINESS EUROPE

Konfederacja Lewiatan
ul. Zbyszka Cybulskiego 3
00-727 Warszawa

tel. (+48) 22 55 99 900
fax (+48) 22 55 99 910
lewiatan@konfederacjalewiatan.pl
www.konfederacjalewiatan.pl

NIP 5262353400
KRS 0000053779
Sąd Rejonowy dla
m.st. Warszawy w Warszawie
XIII Wydział Gospodarczy KRS

LEWIATAN

Ponadto, w art. 4 ustawy nowelizującej, który wprowadza zmiany do ustawy z dnia 4 marca 1994 r. o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych (Dz. U. z 2016 r. poz. 800) w zmienianym art. 3 ust. 1 znalazł się błędny zapis: „1.Fundusz tworzą, z zastrzeżeniem ust. 1a i 2 (...)”, nowe brzmienie ust. 1 powinno odnosić się nie do ust. 1a (przepis ten jest uchylony), ale do dodawanego również tą nowelizacją ust. 1c.

Uwagi do zmian w ustawie z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2015 r. poz. 121 z późn. zm.)

W przepisie proponuje się stworzenie podstawy prawnej do udostępniania ministrowi właściwemu do spraw gospodarki danych gromadzonych przez ZUS w związku z realizacją zadań związanych z prowadzeniem Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej (CEIDG). Konfederacja Lewiatan nie zgłasza uwag.

Uwagi do propozycji zmian w ustawie z dnia 15 września 2000 r. – Kodeks spółek handlowych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1030 z późn. zm.)

Zgodnie z poniższą propozycją odpowiednim zmianom powinny ulec również przepisy art. 202 § 4.

- W art. 369 § 5 ksh otrzymuje brzmienie:

„§ 5. Mandat członka zarządu wygasa również wskutek śmierci, rezygnacji, odwołania go ze składu zarządu **albo w innych przypadkach określonych w odrębnych przepisach.**”

Uzasadnienie ww. zmiany:

Dodanie zdania „... **albo w innych przypadkach określonych w odrębnych przepisach**” wynika m. in. z uregulowań zawartych w ustawie z dnia 11 września 2015 r. o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Dz. U. z 2015 r. poz. 1844) normujących kolejne (poza Kodeksem spółek handlowych) przypadki wygaśnięcia mandatu członka zarządu i rady nadzorczej krajowego zakładu ubezpieczeń lub krajowego zakładu reasekuracji. I tak zgodnie z art. 51 ust. 3 i 4 tej ustawy organ nadzoru może odmówić, w drodze decyzji, wyrażenia zgody na powołanie członka zarządu krajowego zakładu ubezpieczeń lub krajowego zakładu reasekuracji, jeśli nie spełnia on wymagań określonych w ustawie. Z dniem doręczenia decyzji akt powołania członka zarządu, którego dotyczy decyzja, nie wywołuje skutków prawnych, **a mandat członka zarządu wygasa**. Kolejny przypadek wygaśnięcia mandatu określa art. 52 ust. 1 i 2 ww. ustawy, zgodnie z którym w przypadku gdy osoba pełniąca kluczową funkcję nie spełnia wymagań określonych w przepisach ustawy, organ nadzoru może, w drodze decyzji, stwierdzić niedopełnienie przez daną osobę wymagań dotyczących pełnienia kluczowej funkcji. Z dniem doręczenia decyzji akt powołania członka zarządu lub członka rady nadzorczej, którego dotyczy decyzja, nie wywołuje skutków prawnych, **a mandat członka zarządu lub członka rady nadzorczej wygasa**. Przykłady

member of BUSINESSEUROPE

Konfederacja Lewiatan
ul. Zbyszka Cybulskiego 3
00-727 Warszawa

tel.(+48) 22 55 99 900
fax (+48) 22 55 99 910
lewiatan@konfederacjalewiatan.pl
www.konfederacjalewiatan.pl

NIP 5262353400
KRS 0000053779
Sąd Rejonowy dla
m.st. Warszawy w Warszawie
XIII Wydział Gospodarczy KRS

LEWIATAN

powyższe oznaczają, że wygaśnięcie mandatu członka zarządu lub rady nadzorczej następuje także na skutek negatywnej decyzji organu nadzoru w sytuacjach określonych w odrębnej ustawie, o czym nie ma mowy w przepisach Ksh.

Uwagi do propozycji zmian ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U. z 2015 r. poz. 1242)

W art. 15 ust. 1 proponuje się zmianę art. 27 ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych. Zastrzeżenia budzi treść zaproponowanego art. 27 ust. 2, trafność uzasadnienia projektu ustawy w tym zakresie, jak i celowość przedmiotowej nowelizacji dla zrealizowania zamierzeń wskazanych przez projektodawcę. Zgodnie z art. 15 ust. 1 projektu ustawy zmianie ulec ma art. 27 ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych. Planowane jest dodanie do ww. artykułu ustępu drugiego, w myśl którego *do stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe nie stosuje się odrębnych przepisów o sukcesji praw i obowiązków w przypadku przekształceń, łączenia się lub podziału płatników składek*.

W naszej opinii niniejsza zmiana w żaden sposób nie wychodzi naprzeciw interesom przedsiębiorców, a może spowodować dodatkowe koszty po stronie przedsiębiorców przy procesach transformacyjnych, jak również zniechęcać przedsiębiorców do działań zmierzających do obniżenia wskaźników wypadkowości i polepszenia warunków pracy, a tym samym jest niezgodna z celami omawianej nowelizacji prezentowanymi przez projektodawcę w uzasadnieniu.

Należy podkreślić, że postanowienie w proponowanym brzmieniu burzy wypracowany obecnie w orzecznictwie sądów powszechnych oraz Sądu Najwyższego jednoznaczny pogląd, w myśl którego przedsiębiorca poddany procesowi reorganizacji ma pełne prawo korzystać z wypracowanej przez jego poprzednika prawnej ulgi w postaci obniżonej stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe. Jak bowiem stwierdził Sąd Najwyższy w wyroku z 20 marca 2009 r. (II UK 292/2008) sukcesja w zakresie ubezpieczeń społecznych i możliwość przejęcia składki płaconej przez poprzednika prawnego to *niesprzeczna z zasadami współzycia społecznego korzyść wynikająca z procesu transformacji*. Z kolei w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 25 maja 2010 r. (sygn. akt I UK 8/2010), stwierdzono, że *„chybione było zaprzeczenie skarżącego organu ubezpieczeń społecznych, jakoby zawarte w art. 31 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych odesłanie do przepisów Ordynacji podatkowej w zakresie należności z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne nie obejmowało ustalenia „właściwej stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe”, skoro wedle stopy procentowej wylicza się należne składki na ubezpieczenie społeczne. W szczególności, bez ustalenia adekwatnej stopy procentowej należnych składek nie jest możliwe wyliczenie należnych składek na ubezpieczenie wypadkowe”*. Linia ta była jednolicie podtrzymywana w praktyce sądów powszechnych, przykładowo można tutaj wskazać wyroki sądu apelacyjnego w Białymstoku z dnia 6 października 2009 r., III AUa 767/2009; sądu apelacyjnego w

member of BUSINESSEUROPE

Konfederacja Lewiatan
ul. Zbyszka Cybulskiego 3
00-727 Warszawa

tel.(+48) 22 55 99 900
fax (+48) 22 55 99 910
lewiatan@konfederacjalewiatan.pl
www.konfederacjalewiatan.pl

NIP 5262353400
KRS 0000053779
Sąd Rejonowy dla
m.st. Warszawy w Warszawie
XIII Wydział Gospodarczy KRS

LEWIATAN

Łodzi, sygn. akt III AUa 1057/12, III AUa 465/12, III AUa 466/12, III AUa 467/12, III AUa 464/12, III AUa 768/12; sądu apelacyjnego w Katowicach, sygn. akt: III AUa 38/15, wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, z dnia 16 czerwca 2016 r., sygn. akt: III AUa 2368/15. Na poparcie powyższego stanowiska wskazywano reguły sukcesji w zakresie transformacji wpływające z art. 93, 93a, 93c Ordynacji podatkowej w zw. z art. 31 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, jak również ogólne reguły sukcesji wynikające z Kodeksu Spółek Handlowych.

W świetle powyższego trudno zgodzić się z twierdzeniem, że sukcesja praw i obowiązków w zakresie prawa ubezpieczeń społecznych była przedmiotem wątpliwości natury interpretacyjnej, których następstwem jest konieczność ingerencji ustawodawcy. Nie przekonują również wywody projektodawcy co do niemożności stosowania do wysokości stawki wypadkowej reguł sukcesji uniwersalnej ze względu na sprzeczność ze specyficznymi regułami wynikającymi z nowelizowanej ustawy, to jest:

- z generalną zasadą wynikającą z brzmienia art. 27 ustawy, iż wysokość tej stopy jest ustalana płatnikowi tylko raz, na cały rok składkowy,
- z zasadą, iż stopa procentowa składki ustalana jest dla danego płatnika składek, przy czym pojęcie płatnika składek definiowane jest poprzez odniesienie do przepisów *ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych* (art. 2 pkt 4 *ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych*).

Przede wszystkim niniejszy argument jest o tyle nieuzasadniony, że wskazane reguły mają jedynie charakter techniczny służący ustaleniu stawki wypadkowej dla płatnika na dany okres rozliczeniowy, nie stanowią zaś nadrzędnych reguł o zasadniczym znaczeniu dla systemu ubezpieczeń społecznych z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych. Ponadto nie odnoszą się one w żaden sposób do procesów transformacyjnych. Jak również powyższe reguły nie uzasadniają niemożliwości stosowania przez przekształconą spółkę stawki wypadkowej stosowanej przez nią przed procesem przekształcenia – skoro taka zmiana nie wpływa na wskaźniki wypadkowości i warunków pracy, od których zależy wysokość stawki wypadkowej, a jedyna zmiana dotyczy formy działalności płatnika.

Nowelizacja w proponowanym kształcie spowoduje zaprzepaszczenie dotychczasowych (często wieloletnich) wysiłków pracodawców w zakresie BHP mających służyć zmniejszeniu liczby wypadków przy pracy i podniesieniu bezpieczeństwa pracowników. Najbardziej dotkliwe będzie to w przypadkach przekształceń lub transformacji, gdzie spółką przejmującą jest nowy podmiot. Dotychczas przedsiębiorcy mogli liczyć na to, że efekty ich starań w zakresie bezpieczeństwa i higieny pracy w takich sytuacjach zostaną zachowane. Po wprowadzaniu omawianej nowelizacji takiej możliwości już nie będzie, co może zniechęcać płatników do podejmowania, często kosztownych, wysiłków w tym kierunku, skoro prosty proces transformacyjny, jakim jest przekształcenie, będzie mógł zniwelować wyższą niż wyjściowa składkę wypadkową do pierwotnej wysokości.

member of BUSINESS EUROPE

Konfederacja Lewiatan
ul. Zbyszka Cybulskiego 3
00-727 Warszawa

tel. (+48) 22 55 99 900
fax (+48) 22 55 99 910
lewiatan@konfederacjalewiatan.pl
www.konfederacjalewiatan.pl

NIP 5262353400
KRS 0000053779
Sąd Rejonowy dla
m.st. Warszawy w Warszawie
XIII Wydział Gospodarczy KRS

LEWIATAN

Zastrzeżenia budzi również fragment uzasadnienia projektodawcy, zgodnie z którym „*dopuszczenie możliwości sukcesji wysokości stopy procentowej składki obowiązującej poprzednika prawnego konsekwentnie musiałoby też oznaczać obowiązek stosowania przez płatnika (następcę prawnego) wyższej wysokości stopy procentowej składki, jeśli taka obowiązywałaby poprzednika prawnego*”, skoro w praktyce orzeczniczej mówi się o możliwości skorzystania ze składki poprzednika prawnego, a nie o obowiązku. Wydaje się zatem, że również to uzasadnienie planowanych zmian jest nietrafione.

Wprowadzenie omawianej zmiany, w wymiarze ekonomicznym, wbrew twierdzeniom projektodawcy, może znacznie pogorszyć sytuację pracodawców, którzy po przekształceniu będą traktowani jak nowy podmiot, a to z kolei oznacza, że będą musieli liczyć się z koniecznością poniesienia dodatkowych (nierzadko znacznych) kosztów tytułem ubezpieczenia wypadkowego. Naturalne dotychczas procesy transformacji mogą tym samym zostać zahamowane. Najdotkliwiej sytuację odczują przedsiębiorstwa zatrudniające znaczną liczbę osób, w szczególności z branży przemysłu ciężkiego, gdzie przedmiotowa zmiana może spowodować wielomilionowe dodatkowe koszty. W tym wypadku cel wskazany w uzasadnieniu ustawy, to jest stymulacja płatników do podejmowania działań minimalizujących ryzyko wystąpienia wypadków przy pracy poprzez poprawę warunków bezpieczeństwa pracy, nie zostanie osiągnięty, a skutek może być przeciwny do zamierzonego.

W tych okolicznościach trudno postrzegać proponowaną zmianę art. 27 ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych jako działanie stymulujące rozwój przedsiębiorczości i dlatego też rekomenduje się jej usunięcie.

Jednocześnie Konfederacja Lewiatan pozytywnie ocenia zmianę zaproponowaną w **art. 15 ust. 2** dotyczącą modyfikacji **art. 34 o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych**. Zmiana ta ma na celu określenie zasad regulujących tryb ustalania wysokości stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych (ZUS) w przypadkach zniżenia jej wysokości przez płatnika. W świetle propozycji przyjęcie stopy procentowej składki na dany rok będzie następować tylko w tych przypadkach, gdy płatnik mimo wezwania uchyla się od złożenia odpowiedniej informacji do ZUS lub korygujących dokumentów rozliczeniowych w ciągu 14 dni od wezwania.

Uwagi do propozycji zmian w ustawie z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2015 r. poz. 584 z późn. zm.)

Na aprobatę zasługują zmiany przewidywane w ustawie z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej w zakresie uwolnienia przedsiębiorcy od negatywnych konsekwencji zmiany wykładni prawa przez organ administracji (art. 16 pkt 1 Projektu). Proponowane w tym zakresie rozwiązania przyczynią się do wzmocnienia pewności prawa, która jest elementem konstytucyjnej zasady

member of BUSINESSEUROPE

Konfederacja Lewiatan
ul. Zbyszka Cybulskiego 3
00-727 Warszawa

tel. (+48) 22 55 99 900
fax (+48) 22 55 99 910
lewiatan@konfederacjalewiatan.pl
www.konfederacjalewiatan.pl

NIP 5262353400
KRS 0000053779
Sąd Rejonowy dla
m.st. Warszawy w Warszawie
XIII Wydział Gospodarczy KRS

LEWIATAN

demokratycznego państwa prawa. Zastrzeżenia budzi jednak zmiana proponowana w zakresie ograniczania do dziesięciu ilości przedmiotów działalności gospodarczej według PKD wpisywanych do rejestru CEIDG. Brak przepisów przejściowych tym zakresie rodzi uzasadnione wątpliwości co do tego, czy ograniczenie to dotyczy jedynie przedsiębiorców dokonujących wpisu do rejestru CEIDG po wejściu w życie przepisów Projektu, czy także przedsiębiorców figurujących już dotychczas w tym rejestrze.

Doprecyzowania wymagają także uregulowania, dotyczące „analizy prawdopodobieństwa naruszenia prawa”, o których mowa w art. 16 pkt 7 Projektu. Przepisy Projektu w tym zakresie zostały zredagowane na zbyt wysokim poziomie ogólności, co w konsekwencji uniemożliwia określenie sposobu ich funkcjonowania w praktyce. Z przepisów tych nie wynika, na jakich zasadach będzie podejmowana decyzja o przeprowadzeniu analizy prawdopodobieństwa naruszenia prawa. Dodatkowo Projekt przewiduje, że jedynym źródłem wskazującym sposób przeprowadzania analizy będzie nienormatywny „ogólny opis sposobu przeprowadzania analizy” zamieszczany przez organ kontroli w Biuletynie Informacji Publicznej.

Wątpliwości wzbudza również katalog przypadków, w których przeprowadzenie kontroli nie będzie wymagało uprzedniej analizy ryzyka (art. 16 pkt 7 Projektu). Postulujemy modyfikację wspomnianych przepisów poprzez zawężenie katalogu przypadków, do których przepisy o analizie ryzyka nie będą miały zastosowania. Analogiczna uwaga odnosi się do kwestii nie przeprowadzania kontroli w sytuacji, gdy ma ona dotyczyć zakresu objętego uprzednio zakończoną kontrolą. Projektodawca przewidział szeroki zakres wyjątków od tej ogólnej zasady. Przepisy Projektu w tym zakresie również wymagają doprecyzowania.

Konfederacja negatywnie ocenia także zmiany proponowane do art. 79 USDG, o których mowa w art. 16 pkt. 8 Projektu, przewidujące możliwość przeprowadzenia wobec przedsiębiorcy czynności kontrolnych w postaci pobierania próbek, dokonywania oględzin, lub pomiarów przed upływem siedmiodniowego terminu od doręczenia zawiadomienia o zamiarze wszczęcia kontroli. Ponadto zastrzeżenia wzbudza również przewidywana w Projekcie możliwość doręczenia zawiadomienia „zarządzającemu w imieniu kontrolowanego zakładem lub inną wyodrębnioną częścią przedsiębiorstwa lub kierownikowi wyodrębnionej komórki organizacyjnej przedsiębiorstwa” w razie nieobecności kontrolowanego, lub osoby przez niego upoważnionej. Zestawienie tych przepisów wskazuje, że w przypadku wejścia Projektu w życie, możliwe będzie dokonywanie określonych czynności kontrolnych zaraz po doręczeniu zawiadomienia, nawet w braku obecności przedsiębiorcy oraz osoby przez niego upoważnionej.

member of BUSINESS EUROPE

Konfederacja Lewiatan
ul. Zbyszka Cybulskiego 3
00-727 Warszawa

tel. (+48) 22 55 99 900
fax (+48) 22 55 99 910
lewiatan@konfederacjalewiatan.pl
www.konfederacjalewiatan.pl

NIP 5262353400
KRS 0000053779
Sąd Rejonowy dla
m.st. Warszawy w Warszawie
XIII Wydział Gospodarczy KRS

Dodatkowo Konfederacja Lewiatan pragnie zaproponować poniższe zmiany do ustawy o swobodzie działalności gospodarczej:

a) Zmiana proponowanego w Projekcie nowego art. 9c Ustawy:

Nie jest właściwe ulokowanie przepisu, traktującego o skutkach powołania się na interpretację udzieloną innemu podmiotowi, w art. 9c ust. 3 Ustawy.

O interpretacjach traktuje art. 10a Ustawy, i treść proponowanego przepisu mogłaby stanowić ustęp 2a tego artykułu. Odnosiłby się on wówczas do możliwości powołania się przez przedsiębiorcę na jednostkową interpretację, udzieloną innemu przedsiębiorcy. Aby skorzystać z tej możliwości, przedsiębiorca nie musiałby odwoływać się do okoliczności, że wykładnia zawarta w tej interpretacji jest ugruntowaną praktyką, ale za to stan faktyczny, przedstawiony w interpretacji musiałby być taki sam, jak ten, w którym znajduje się dany przedsiębiorca.

Natomiast zamieszczenie proponowanego przepisu w art. 9c może sugerować, że jego celem jest zawężenie pojęcia „ugruntowanej praktyki (...)”, zdefiniowanego w ust. 2, poprzez ograniczenie możliwości powoływania się na wykładnię, zawartą w interpretacjach udzielonych innym podmiotom, jedynie do przypadków, gdy interpretacje te dotyczyły takiego samego stanu faktycznego, jak stan faktyczny, w jakim znajduje się przedsiębiorca. Nie sposób zaaprobować takiej koncepcji, gdyż powodowałaby ona, że możliwość odwołania się do ugruntowanej praktyki, wyrażonej w interpretacjach byłaby jedynie pozorna. Jest mało prawdopodobne, aby stany faktyczne oceniane w interpretacjach, wydanych różnym przedsiębiorcom, zawierających jednolitą wykładnię prawa, były takie same.

Jak się wydaje, po to w Projekcie przewidziano dla „ugruntowanej praktyki” kryteria wykładni prawa dominującej i dwunastomiesięcznego okresu, aby móc uwzględnić praktykę dotyczącą analogicznych, a nie takich samych stanów faktycznych. Natomiast kryterium takiego samego stanu faktycznego powinno dotyczyć pojedynczej interpretacji, udzielonej innemu przedsiębiorcy.

Należy też zwrócić uwagę, że projektowany art. 9c ust. 2, definiujący ugruntowaną praktykę organu, wydaje się odnosić do praktyki konkretnego organu, o którym mowa w ust. 1 tego artykułu. Chodzi zatem o zmianę praktyki „lokalnej”, a nie o wykładnię odmienną od dominującej wykładni polskich organów tego samego rodzaju w analogicznych sprawach. Nie jest to zarzut wobec projektowanej regulacji, lecz zwracamy uwagę na jej ograniczone praktyczne skutki: choćby np. w orzecznictwie organów podatkowych w sprawie zaliczenia określonego rodzaju wydatków do kosztów uzyskania przychodów dominowała określona wykładnia, to, o ile nie dominowała ona w orzecznictwie organu podatkowego właściwego dla danego przedsiębiorcy (gdyż prezentował on odmienne stanowisko, albo w ogóle nie rozstrzygał tego rodzaju spraw), przedsiębiorca nie będzie mógł powołać się na nią jako na ugruntowaną praktykę.

b) art. 79a ust. 6

Uzupełnienie obecnego art. 79a ust. 6 Ustawy, określającego minimalną treść upoważnienia: 2.1. Punkt 2 powinien otrzymać brzmienie:

„2) oznaczenie organu kontroli, jego adres oraz adresy poczty elektronicznej organu kontroli;”;

2.2. Punkt 4 powinien otrzymać brzmienie:

„4) imię i nazwisko pracownika organu kontroli uprawnionego do wykonania kontroli oraz numer jego legitymacji służbowej, a także jego adres poczty elektronicznej;”.

Powyższe uzupełnienia są konieczne, aby przedsiębiorca mógł skorzystać z prawa wniesienia sprzeciwu i zawiadomienia o jego wniesieniu w formie elektronicznej, co przewidziano w proponowanej w Projekcie zmianie art. 84c ust. 2 Ustawy.

c) Art. 80 ust. 6

Uzupełnienie art. 80 Ustawy o ust. 6 w brzmieniu:

„6. Kontrolowany jest uprawniony do rejestrowania przebiegu kontroli za pomocą urządzeń utrwalających obraz, dźwięk albo obraz i dźwięk.”

Obecnie zasadniczym dowodem przebiegu kontroli jest protokół kontroli. W przypadku, gdy nie jest on prowadzony rzetelnie, kontrolowany ma niewielkie praktyczne możliwości wykazania, że kontrolujący prowadzili kontrolę z naruszeniem przepisów, np. wywierali niedozwolony nacisk na kontrolowanego, wykroczyli poza zakres kontroli w celu zdobycia „wiedzy operacyjnej” bądź prowadzili kontrolę w sposób nadmiernie uciążliwy. Przedsiębiorca może przeciwstawić dokumentowi urzędowemu, jakim jest protokół, popartemu zeznaniami kontrolujących urzędników, jedynie zeznania świadków, których organ prowadzący kontrolę będzie przedstawiał jako niewiarygodnych, bo zainteresowanych w utrudnieniu lub udaremnieniu kontroli. Wprawdzie w Ustawie nie ma przepisu, który wprost zabraniałby nagrywania przebiegu kontroli, jednak na takie działania kontrolowanego kontrolujący czasem reagują nerwowo, zarzucają utrudnianie kontroli, a nawet domagają się wydania nośników z zapisem przebiegu kontroli. Należy zauważyć, że również procedurach: cywilnej i karnej wprowadza się w coraz szerszym zakresie protokół elektroniczny. Jednak w tych przypadkach pozostawienie organowi prowadzącemu postępowanie – sądowi rejestrowania przebiegu posiedzeń jest uzasadnione zarówno charakterem tego organu jako bezstronnej instytucji zaufania publicznego, jak i „jednością czasu i miejsca akcji” (przebieg danego posiedzenia, toczącego się według ściśle określonej procedury), wreszcie – brakiem możliwości zarejestrowania informacji wykraczających poza cel prowadzenia zapisu. W przypadku kontroli prowadzonej u przedsiębiorcy pozostawienie organowi prowadzącemu kontrolę wyłącznego

LEWIATAN

uprawnienia rejestracji jej przebiegu wiązałoby się z ryzykiem, że będzie to rejestracja wybiórcza (kontrola może wszak obejmować równocześnie czynności prowadzone w kilku miejscach przez różne osoby), a także, że przy jej okazji będą rejestrowane informacje o przedsiębiorcy, wykraczające poza zakres kontroli lub stanowiące prawem chronione tajemnice. Z tych względów rejestracja przebiegu kontroli powinna być jedynie prawem kontrolowanego.

d) Art. 80b

W art. 80b Ustawy konieczne jest zastąpienie zwrotu „wskaże na piśmie” zwrotem „w postaci papierowej lub elektronicznej” (zmiana analogiczna do tej, którą Projekt przewiduje w art. 84c ust. 2 Ustawy).

e) Art. 84c

W art. 84c Ustawy konieczna jest zmiana ust. 3, przewidującego termin wniesienia sprzeciwu. Obecny termin (3 dni robocze od dnia wszczęcia kontroli) nie dość, że uniemożliwia wniesienie sprzeciwu wobec naruszenia art. 79a ust. 8 w przypadku, gdy kontrolujący dopiero po 3 dniach roboczych wykracza poza zakres wskazany w upoważnieniu, to czyni całkowicie niewykonalnym skorzystanie z proponowanego w Projekcie uprawnienia, zawartego w art. 84c ust. 1a (sprzeciw wobec przedłużenia czasu trwania kontroli).

f) w art. 81 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Wpisy w książce kontroli obejmują: (...)”

Dotychczasowe zapisy art. 81. 1, 1a, 2 nie wskazują jasno kto dokonuje wpisu do książki kontroli w przypadku, gdy przedsiębiorca prowadzi książkę kontroli w formie zbioru dokumentów, a kto w przypadku gdy przedsiębiorca prowadzi książkę kontroli w formie elektronicznej. Dodanie do ust 1., gdzie jest mowa o książce kontroli w formie papierowej, zapisu, że to organ kontroli dokonuje wpisów, jednoznacznie wskaże, kto tego wpisu dokonuje. Dodatkowo należy wskazać, że dotychczasowe brzmienie zapisów ust. 2 *„Książka kontroli zawiera wpisy dokonywane przez organ kontroli. Wpisy obejmują....”* nie ma odzwierciedlenia w rzeczywistości. Przykładowo wpisów dot. zaleceń pokontrolnych, wydanych przez organ kontroli, w określonym czasie po zakończeniu czynności kontrolnych, nie dokonuje organ kontroli tylko przedsiębiorca, po otrzymaniu ich na piśmie z organu kontroli (w przypadku KNF).

g) Art. 83a ust. 3 otrzymuje brzmienie:

*„Uzasadnienie czasu trwania przerwy organ kontroli obowiązany jest wpisać do książki kontroli przedsiębiorcy. **W przypadku prowadzenia książki kontroli w formie elektronicznej wpis dokonuje przedsiębiorca, na podstawie otrzymanej od organu kontroli pisemnej informacji”**.*

member of BUSINESS EUROPE

Konfederacja Lewiatan
ul. Zbyszka Cybulskiego 3
00-727 Warszawa

tel.(+48) 22 55 99 900
fax (+48) 22 55 99 910
lewiatan@konfederacjalewiatan.pl
www.konfederacjalewiatan.pl

NIP 5262353400
KRS 0000053779
Sąd Rejonowy dla
m.st. Warszawy w Warszawie
XIII Wydział Gospodarczy KRS

Dodatkowe zagadnienia

Podstawowym celem procedowanego pakietu ułatwień dla przedsiębiorców „100 zmian dla firm” jest poprawa warunków prawnych wykonywania działalności gospodarczej w Polsce, z czym jako celem ogólnym należy się oczywiście zgodzić.

Co jednak istotniejsze, działanie to ma stanowić I etap realizacji Planu na rzecz Odpowiedzialnego Rozwoju, który ma być programową podstawą gospodarczego rozwoju Polski w najbliższych latach. Z tej perspektywy, wprowadzenie przepisów racjonalizujących wiele wymogów administracyjnych, nie powinno być traktowane, samo w sobie, jako ułatwienie dla przedsiębiorców, ale raczej „znormalizowanie” pewnych nieracjonalnych wymagań, jakie były dotychczas stawiane polskim przedsiębiorcom, utrudniając im prowadzenie działalności gospodarczej. W naszej ocenie, zaproponowany pakiet zmian, jest więc przede wszystkim narzędziem polityki krajowej, które ma urealnić osiągnięcie pewnych publicznych celów, z wykorzystaniem sił rynku. Jest on jednocześnie wprowadzany w okresie, w którym przeprowadzono już inne inicjatywy legislacyjne, de facto utrudniające prowadzenie działalności w kluczowych dla nowoczesnej gospodarki branżach.

Plan na rzecz Odpowiedzialnego Rozwoju określa kluczowe dla rozwoju Polski branże, wśród których znajdują się szeroko rozumiane nowoczesne technologie informacyjno-komunikacyjne, w tym niezbędne dla nich sieci telekomunikacyjne. Pakiet „100 zmian dla firm” nie koncentruje jednak swojej uwagi, na tych kluczowych obszarach, ale raczej horyzontalnie i przez to w wielu przypadkach powierzchownie, adresuje zagadnienia mogące wystąpić uniwersalnie u większości podmiotów gospodarczych w Polsce.

W związku z tym, uważamy, że poza aktualnym brzmieniem projektu, należy rozważyć dodanie do jego zakresu, również aspektów kluczowych zagadnień branżowych.

1) Propozycje w zakresie ułatwień dotyczących inwestycji w sieci szerokopasmowe

Na obecnym etapie rozwoju, nie wymaga już przedstawienia szczególnego uzasadnienia, fakt, że powszechne wyposażenie gospodarstw domowych, szkół, jednostek administracji oraz przedsiębiorców w szybkie łącza szerokopasmowe, jest jednym z kluczowych warunków rozwoju i kreowania przewag konkurencyjnych. Odnoszą się do tego dokumenty zarówno na poziomie unijnym jak i krajowym, a dostrzegając związane z tym problemy faktyczne, zarówno w perspektywie finansowej 2007-2013, jak i 2014-2020, polska administracja każdorazowo przewidywała ponad 1 mld EUR, na rozprowadzenie szybkich sieci na terenie całego kraju.

Wykorzystanie środków publicznych, do wsparcia inwestycji prywatnych, jest bowiem niezbędne, aby inwestycje na obszarach słabo zaludnionych, mogły okazać się opłacalne w długiej perspektywie. Jednocześnie podstawowym środkiem dla poprawy opłacalności inwestycji prywatnych, a także

LEWIATAN

zwiększającym efektywność wydatkowania środków publicznych, jest istotna poprawa otoczenia prawnego, dla takich inwestycji.

Uwzględniając zapóźnienia Polski w zakresie dostarczania szybkich łączy, szczególnie istotne jest, w kontekście planowanych do wprowadzenia na poziomie unijnym w Europejskiej Agencji Cyfrowej, założenie nowych, znacznie bardziej ambitnych celów w zakresie sieci szerokopasmowych (nieoficjalny projekt dokumentu pt. „Towards connectivity for a Gigabit society”).

2) Ustawa o drogach publicznych

W 2009 r. przedkładając do prac parlamentarnych projekt nowej ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych, w uzasadnieniu trafnie zidentyfikowano, że:

- *Zmiany ustawy o drogach publicznych zmierzające do stworzenia otoczenia regulacyjnego sprzyjającego inwestycjom telekomunikacyjnym, zwłaszcza światłowodowym, są jedną z najważniejszych spraw dla rozwoju publicznych sieci o dużych i bardzo dużych przepływnościach. Wystarczy wskazać, że właśnie drogi publiczne, jako domena publiczna o charakterze infrastrukturalnym, powinny być zasadniczym miejscem dla lokalizowania i efektywnego przeprowadzania sieci światłowodowych. Inwestycje tego typu jako ważny element planu antykrzysowego, służące podniesieniu jakości życia całego społeczeństwa, powinny być realizowane w pasach drogowych przy zminimalizowaniu warunków formalnych i finansowych.*
- *otwarte na te niezwykle wartościowe dla całego społeczeństwa inwestycje powinny być w szczególności nieruchomości publiczne, w większości należące do jednostek samorządu terytorialnego. Tymczasem, nie tylko w Polsce, udostępnienie na potrzeby przeprowadzenia infrastruktury telekomunikacyjnej nieruchomości państwowych lub samorządowych napotyka na wiele problemów. Sytuacja taka jest często postrzegana jako szansa na dodatkowy przychód w postaci opłat pobieranych w wysokości przewyższającej ponoszone koszty (vide: wysokie opłaty za zajęcie pasa drogowego uchwalane przez poszczególne gminy w stawkach maksymalnych, czy też wygórowane rozszczenia zgłaszane przez Lasy Państwowe) lub też szansa na dodatkowe świadczenia (np. konieczność modernizacji chodnika przez operatora, który układa kabel).*

Od tego czasu wprowadzano w ustawie o drogach publicznych zmiany mające na celu ułatwienie prowadzenia inwestycji telekomunikacyjnych z wykorzystaniem pasów drogowych dróg publicznych. Wciąż jednak nierozwiązany został problem kluczowy, dotyczący wysokości stawek opłat za zajęcie pasów drogowych dróg publicznych znajdujących się w zarządzie jednostek samorządu terytorialnego. Zmian tych nie udało się wprowadzić, mimo, że taki był każdorazowo cel ministrów odpowiedzialnych za dział administracji łączności, a obecnie informatyzację.

member of BUSINESS EUROPE

Konfederacja Lewiatan
ul. Zbyszka Cybulskiego 3
00-727 Warszawa

tel. (+48) 22 55 99 900
fax (+48) 22 55 99 910
lewiatan@konfederacjalewiatan.pl
www.konfederacjalewiatan.pl

NIP 5262353400
KRS 0000053779
Sąd Rejonowy dla
m.st. Warszawy w Warszawie
XIII Wydział Gospodarczy KRS

3) Stawki opłat za zajęcie pasa drogowego dróg JST

Stanowisko Ministerstwa Cyfryzacji, jasno i precyzyjnie wykładające zasadność dokonania takiej nowelizacji, zostało również przedstawione sejmowi aktualnej kadencji, podczas posiedzenia Komisji Cyfryzacji, Innowacyjności i Nowoczesnych Technologii w dniu 28 kwietnia 2016 r., poświęconemu: *Informacji Ministra Cyfryzacji o wysokości opłat za zajęcie pasa drogowego dla inwestycji telekomunikacyjnych i ich wpływie na utrzymanie regionalnych sieci szerokopasmowych realizowanych przez samorzady województw*. Wykazano w nim, nie tylko negatywny wpływ na sektor prywatny, ale również na budżety samorządów, które zrealizowały w perspektywie finansowej 2007-2013 inwestycje w sieci szerokopasmowe oraz na efektywność wydatkowania środków i realizacji wskaźników w Programie Operacyjnym Polska Cyfrowa na lata 2014-2020.

Aktualny stan prawny w zakresie udostępniania pasów drogowych dróg publicznych zakłada istotny i nieznajdujący uzasadnienia dualizm. Z jednej strony stawki opłat za zajęcie dróg zarządzanych przez GDDKiA ustanowiono na rozsądnym poziomie, regulując je centralnie w rozporządzeniu do ustawy o drogach publicznych, natomiast stawki opłat za zajęcie dróg samorządowych, ustalane są dowolnie przez samorzady, w wysokości do 200 zł.

Poniższe zestawienie przedstawia podstawowe różnice w zakresie stawek maksymalnych:

	Prowadzenie robót (za jeden dzień)	Umieszczenie w pasie drogi (1m ² rzutu poziomego rocznie)	Umieszczenie na obiektach inżynierskich (1m ² rzutu poziomego rocznie)
GDDKiA	0,20 zł	2 - 20 zł	20 zł
JST	10 zł	200 zł	200 zł

Oznacza to, że na poziomie możliwych do ustanowienia stawek maksymalnych istnieją bardzo istotne różnice. Stawki maksymalne dla dróg zarządzanych przez GDDKiA są nawet 100 krotnie niższe niż stawki maksymalne możliwe do ustanowienia dla dróg zarządzanych przez jst. Znaczące różnice wykazuje również analiza obowiązujących uchwał podejmowanych przez organy stanowiące jst. Dla podobnych kategorii dróg, wahają się one pomiędzy wartościami na poziomie kilku złotych do wartości maksymalnych na poziomie 200 zł. Powoduje to, że inwestorzy spotykają się z sytuacjami, w których za umieszczenie identycznej infrastruktury w drodze zarządzanej przez gminę A muszą ponosić opłaty nawet kilkudziesięciokrotnie wyższe niż w gminie B lub w wyższej kategorii drodze zarządzanej przez

LEWIATAN

GDDKiA. Dodatkowo istnieją znaczące ryzyka związane z możliwością bardzo istotnej zmiany wysokości stawki w czasie np. już po rozpoczęciu inwestycji, ale jeszcze przed uzyskaniem decyzji określającej wysokości opłat. W skrajnych przypadkach prowadzi to do całkowitego braku ekonomicznej opłacalności podjętego zadania inwestycyjnego i wycofania się z niego, co jest zjawiskiem niepożądanym z punktu widzenia proinwestycyjnej polityki gospodarczej państwa.

Podsumowując powyższe można wskazać, że wysokość stawek opłat za drogi JST jest czynnikiem, który, w zależności od tego jak jest uregulowany, umożliwia lub blokuje możliwość rozwoju sieci szerokopasmowych na danym obszarze. Podkreślamy, również, że jedynie interwencja legislacyjna może okazać się w tym zakresie skuteczna, ponieważ podejmowane już od lat działania „miękkie” mające na celu uświadamianie w samorządach potrzeby wsparcia rozwoju sieci telekomunikacyjnych nie pozwalając na osiągnięcie oczekiwanych skutków.

W związku z powyższym postulujemy, aby:

- art. 40 ust. 8 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych otrzymał brzmienie:
„8. Organ stanowiący jednostki samorządu terytorialnego, w drodze uchwały, ustala dla dróg, których zarządcą jest jednostka samorządu terytorialnego, wysokość stawek opłaty za zajęcie 1 m² pasa drogowego, z tym że stawki opłaty, o których mowa w ust. 4 i 6, nie mogą przekroczyć 10 zł za jeden dzień zajmowania pasa drogowego, a stawka opłaty, o której mowa w ust. 5, nie może przekroczyć 200 zł, z tym że w odniesieniu do obiektów i urządzeń infrastruktury telekomunikacyjnej stawki opłaty, o których mowa w ust. 4 i 6, nie mogą przekroczyć 0,20 zł za jeden dzień zajmowania pasa drogowego, a stawka opłaty, o której mowa w ust. 5, nie może przekroczyć 20 zł.”;
- W drodze przepisu przejściowego doprecyzowano, że w określonym terminie od wejścia w życie ustawy (np. 3 miesiące) właściwe organy stanowiące jednostek samorządu terytorialnego dostosują treść, obowiązujących na obszarze ich właściwości uchwał ustalających wysokość stawek opłaty za zajęcie 1 m² pasa drogowego, do nowych stawek określonych w znowelizowanym art. 40 ust. 8. Po upływie tego terminu postanowienia przedmiotowych uchwał tracą moc w zakresie, w jakim są sprzeczne z art. 1 niniejszej ustawy.

4) Okresy gwarancji na drogi

Aktualnie obowiązujący art. 39 ust. 3 pkt 1 ustawy o drogach publicznych umożliwia zarządcy drogi wydanie odmowy lokalizacji w pasie drogowym infrastruktury telekomunikacyjnej, jeśli jej umieszczenie miałyby doprowadzić do utraty uprawnień z tytułu gwarancji lub rękojmi w zakresie budowy, przebudowy lub remontu dróg.

Niewątpliwie kwestie te pozostają istotne dla zarządców dróg, jednak w praktyce okresy gwarancji na drogi sięgają w praktyce nawet okresów 10 letnich. Biorąc jednocześnie pod uwagę, że w ostatnich latach aktywność, w zakresie inwestycji drogowych jest bardzo wysoka, liczne odcinki dróg objęte są przedmiotowymi gwarancjami.

member of BUSINESS EUROPE

Konfederacja Lewiatan
ul. Zbyszka Cybulskiego 3
00-727 Warszawa

tel. (+48) 22 55 99 900
fax (+48) 22 55 99 910
lewiatan@konfederacjalewiatan.pl
www.konfederacjalewiatan.pl

NIP 5262353400
KRS 0000053779
Sąd Rejonowy dla
m.st. Warszawy w Warszawie
XIII Wydział Gospodarczy KRS

LEWIATAN

W przypadku złożenia wniosku o zajęcie pasa drogowego, drogi objętej gwarancją, praktyką jest odmowa dostępu do pasa drogowego, podjęcie „negocjacji” w sprawie przejęcia części gwarancji, lub realizacja inwestycji za pośrednictwem lub pod nadzorem gwaranta.

Utrudnia to ich wykorzystanie do realizacji istotnych społecznie inwestycji szerokopasmowych

Biorąc pod uwagę, że dobro inwestycji publicznych, a przede wszystkim bezpieczeństwo ruchu drogowego uzasadniają istnienie pewnych ograniczeń, w zakresie prac prowadzonych w pasie drogi możliwe do zaproponowania są następujące możliwości:

- *działanie faktyczne, poprzez skracanie okresów gwarancji na drogi,*
- *działanie faktyczne, poprzez uwzględniania w umowach gwarancyjnych możliwości realizacji inwestycji szerokopasmowych w pasie drogi.*
- *działanie legislacyjne, poprzez dookreślenie przesłanek, w jakich faktycznie może dojść do naruszenia gwarancji w wyniku inwestycji szerokopasmowej, albo, w jakich do takiego naruszenia nie dochodzi,*
- *działanie legislacyjne poprzez wskazanie możliwości realizacji inwestycji szerokopasmowej, w uzgodnieniu z zarządcą i gwarantem w sposób, który nie naruszy gwarancji, wraz z określeniem zakresu odpowiedzialności i podziału ewentualnych kosztów,*

Zaznaczamy również, że skrócenie okresów gwarancji na drogi zostało ujęte, jako jeden z punktów zaprezentowanego przez Ministra Infrastruktury i Budownictwa, planu obniżenia kosztów budowy dróg w Polsce.

5) Ustawa o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych

W dniu 1 lipca 2016 r. weszła w życie nowelizacja ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych, której celem była implementacja przepisów unijnych. Z uwagi na konieczność szybkiego wprowadzenia tych rozwiązań do polskiego porządku prawnego, prace legislacyjne prowadzone były w szybkim tempie, co spowodowało, że niektóre zapisy wymagają dodatkowego doprecyzowania. W tym zakresie chcielibyśmy zwrócić uwagę na następujące zagadnienia:

- **Art. 29 ust. 6b**

Dodany przepis wyłącza możliwość zastrzeżenia, jako tajemnicy przedsiębiorstwa, przekazywanych Prezesowi UKE w ramach corocznej inwentaryzacji, danych dotyczących usług transmisji danych zapewniających szerokopasmowy dostęp do Internetu oraz infrastruktury telekomunikacyjnej i infrastruktury technicznej, które mogą być wykorzystane w celu świadczenia tych usług, w zakresie obejmującym:

- 1) dane kontaktowe przedsiębiorcy telekomunikacyjnego, który może świadczyć usługi w danej lokalizacji;

member of **BUSINESSEUROPE**

Konfederacja Lewiatan
ul. Zbyszka Cybulskiego 3
00-727 Warszawa

tel.(+48) 22 55 99 900
fax (+48) 22 55 99 910
lewiatan@konfederacjalewiatan.pl
www.konfederacjalewiatan.pl

NIP 5262353400
KRS 0000053779
Sąd Rejonowy dla
m.st. Warszawy w Warszawie
XIII Wydział Gospodarczy KRS

LEWIATAN

- 2) dane adresowe budynku oraz inne dane identyfikujące lokalizację, w której przedsiębiorca telekomunikacyjny może świadczyć usługi;
- 3) technologię usługi możliwej do świadczenia;
- 4) maksymalną przepustowość usługi dostępu do Internetu możliwą do zaoferowania użytkownikowi końcowemu;
- 5) **infrastrukturę telekomunikacyjną i infrastrukturę techniczną, które mogą być wykorzystane w celu świadczenia usług transmisji danych zapewniających szerokopasmowy dostęp do Internetu.**

Zgłaszane w toku procesu legislacyjnego uwagi przedsiębiorców telekomunikacyjnych, wskazujące, że w wyniku takiego ujawnienia danych naruszone zostaną istotne interesy gospodarcze, w tym informacje dotychczas uznawane za tajemnice przedsiębiorstwa, nie zostały uwzględnione przez Ministra Cyfryzacji.

Powtarzając, więc postulat usunięcia tego przepisu, chcielibyśmy również wskazać, że w przypadku jego ewentualnego pozostawienia, konieczne jest jego doprecyzowanie, dostosowane do celu, jakiemu miał odpowiadać, czyli zapewnieniu użytkownikom usług telekomunikacyjnych, jasnej i dostępnej powszechnie w jednym miejscu informacji o dostępnych dla nich usługach telekomunikacyjnych.

W tym kontekście, należy bezwzględnie usunąć pkt 5), który uniemożliwia zastrzeżenie, jako tajemnicy przedsiębiorstwa informacji o: ***infrastrukturze telekomunikacyjnej i infrastrukturze technicznej, które mogą być wykorzystane w celu świadczenia usług transmisji danych zapewniających szerokopasmowy dostęp do Internetu.*** W praktyce, bowiem, tak szerokie pojęcie, może oznaczać, że nie będzie możliwe zastrzeżenie jakichkolwiek informacji przekazywanych Prezesowi UKE, a które dotyczą zasobów sieciowych operatorów telekomunikacyjnych. Z technicznego, bowiem punktu widzenia, wszystkie elementy infrastruktury i sieci, w pewnym stopniu mogą służyć świadczeniu usług transmisji danych. Z punktu widzenia celu wprowadzanego przepisu ograniczenie takie jest całkowicie zbędne, ponieważ dla użytkownika elementy sieci nie mają żadnego istotnego znaczenia. Z drugiej strony natomiast, ujawnione mogłyby zostać wszystkie informacje o lokalizacji elementów infrastruktury, istotnych również dla bezpieczeństwa sieci, ciągłości świadczenia usług, obsługi numerów alarmowych itp.

- **Art. 30 ust. 1 b**

Celem nowego przepisu było wprowadzenie możliwości uzyskania dostępu do budynku, w celu głównie wykonania instalacji telekomunikacyjnej na etapie przed oddaniem budynku do użytkowania, co jest najbardziej naturalnym etapem dla realizacji tego typu prac.

Przepis ten wskazuje, że:

*„Obowiązek, o którym mowa w ust. 1, jest niezależny od tego, czy budynek został ukończony i czy rozpoczęto jego użytkowanie, **choćby w budynku istniała lub była wykonywana inna instalacja telekomunikacyjna.**”*

W art., 30 ust. 1 pkt 3) wskazuje się natomiast, że:

member of

Konfederacja Lewiatan
ul. Zbyszka Cybulskiego 3
00-727 Warszawa

tel.(+48) 22 55 99 900
fax (+48) 22 55 99 910
lewiatan@konfederacjalewiatan.pl
www.konfederacjalewiatan.pl

NIP 5262353400
KRS 0000053779
Sąd Rejonowy dla
m.st. Warszawy w Warszawie
XIII Wydział Gospodarczy KRS

LEWIATAN

*„Właściciel, użytkownik wieczysty lub zarządca nieruchomości, niebędący przedsiębiorcą telekomunikacyjnym, jest obowiązany zapewnić przedsiębiorcy telekomunikacyjnemu **dostęp do nieruchomości, w tym do budynku** oraz punktu styku, polegający w szczególności na:*

- umożliwieniu wykonania instalacji telekomunikacyjnej budynku, jeżeli:

- a) **nie istnieje instalacja** telekomunikacyjna budynku przystosowana do dostarczania usług szerokopasmowego dostępu do Internetu o przepustowości co najmniej 30 Mb/s lub*
- b) **istniejąca instalacja telekomunikacyjna budynku** przystosowana do dostarczania usług szerokopasmowego dostępu do Internetu o przepustowości co najmniej 30 Mb/s nie jest dostępna lub nie odpowiada zapotrzebowaniu przedsiębiorcy telekomunikacyjnego,”*

Przepisy te wydają się ze sobą sprzeczne w takim zakresie, że ust. 1b wskazuje, że dla wszystkich budynków dostęp nie może być uzależniany od faktu istnienia lub wykonywania instalacji, natomiast ust. 1 pkt 3) uzależnia taką możliwość od faktu istnienia instalacji lub jej szeroko rozumianej „odpowiedniości”.

Aby usunąć tę sprzeczność, występującą na poziomie analizy językowej przepisów, postulujemy, aby w ust. 1b wyraźnie dookreślić, że dotyczy on sytuacji udostępniania budynku przed wydaniem pozwolenia na użytkowanie, a ust. 1 pkt 3) dotyczy budynku istniejącego.

- **Art. 30 ust. 1e-1f.**

W przedmiotowym przepisie określono, uprawnienie przedsiębiorców telekomunikacyjnych do wystąpienia do użytkowników wieczystych, właścicieli lub zarządców nieruchomości, z wnioskiem o udzielenie mu określonych informacji dot. nieruchomości, istniejących w niej instalacji telekomunikacyjnych oraz podmiotach z nich korzystających.

Informacje te są niezbędne do skutecznego dochodzenia prawa dostępu do istniejących instalacji telekomunikacyjnych oraz do budynku w celu wykonania tych instalacji. Stanowią one również istotny element, stanu faktycznego ustalanego przez Prezesa UKE w toku ewentualnych spornych postępowań administracyjnych.

Biorąc pod uwagę, fakt, że samo udzielenie dostępu powinno być nieodpłatne, to tym bardziej udzielenie przedmiotowych informacji powinno mieć taką cechę. Niestety nie zostało to wprost wskazane w nowym przepisie.

Wobec tego postulujemy, aby w zdaniu pierwszym ust. 1f dodać zwrot „nieodpłatnie” po słowach „jest obowiązany”.

member of **BUSINESSEUROPE**

Konfederacja Lewiatan
ul. Zbyszka Cybulskiego 3
00-727 Warszawa

tel.(+48) 22 55 99 900
fax (+48) 22 55 99 910
lewiatan@konfederacjalewiatan.pl
www.konfederacjalewiatan.pl

NIP 5262353400
KRS 0000053779
Sąd Rejonowy dla
m.st. Warszawy w Warszawie
XIII Wydział Gospodarczy KRS

6) Ewidencja przebiegu pojazdów²

Konfederacja Lewiatan postuluje zniesienie w Polsce obowiązku prowadzenia ewidencji przebiegów (tzw. kilometrówki) przy umowach najmu samochodów, niebędących leasingiem operacyjnym.

Opis problemu

W przypadku pojazdów nie stanowiących własności podatnika rozliczenie kosztów jego używania jest możliwe jedynie w przypadku prowadzenia ewidencji przebiegu pojazdu. Jest to istotna przeszkoda dla rozwoju tego typu działalności w Polsce, nieistniejąca przy innych formach korzystania z zewnętrznie finansowanych aut służbowych, np. przy umowach leasingowych.

Stan prawny

Umowa najmu pojazdu może wprawdzie zostać uznana za umowę leasingu operacyjnego i tym samym zwolniona z obowiązku prowadzenia tzw. kilometrówki dla celów podatkowych, jednakże dopiero po spełnieniu ustawowych przesłanek, wymienionych w art. 23b ustawy PIT. W przypadku samochodów osobowych wartość świadczeń pieniężnych na rzecz pracownika z tytułu korzystania z samochodu służbowego została ustalona w kwocie ryczałtowej na podstawie art. 12 ust. 21 ustawy PIT. W przypadku samochodów będących przedmiotem najmu w przypadku gdy nie spełnia on ustawowych przesłanek leasingu operacyjnego określonego w art. 23 ustawy PIT przepisy PIT przewidują konieczność prowadzenia ewidencji przebiegu kilometrów, która jest podstawą do rozliczenia kosztów używania samochodu niebędącego własnością pracodawcy. Obowiązek ten wynika z art. 23 ust. 5 w związku z pkt. 36 i pkt. 46 ustawy PIT. W razie braku tej ewidencji wydatki ponoszone przez podatnika z tytułu używania samochodów na potrzeby podatnika nie stanowią kosztu uzyskania przychodów.

Wydaje się, że *ratio legis* tych przepisów było rozliczanie samochodów będących własnością pracownika, nie zaś takich, z których pracownik korzysta w następstwie umowy zawartej przez pracodawcę z firmą leasingową. Zdaniem Konfederacji w sensie gospodarczym korzystanie przez pracownika z samochodu, używanie wskutek umowy zawartej przez pracodawcę z firmą leasingową powinno być rozliczane nie inaczej w przypadku, gdy pojazd wpisany jest do ewidencji jego środków trwałych.

² Akty prawne obowiązujące: Ustawa z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych - tj. Dz. U. z 2014 poz. 851; Ustawa z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych – tj. tj. Dz. U. z 2012 poz. 361 (Art. 23 ust. 1 pkt 46).

7) Zaliczenie kosztów powypadkowej naprawy do kosztów przychodu³

Postuluje się wprowadzenie równości podmiotów posiadający ubezpieczenie obowiązkowe, bez różnicowania ich wedle przesłanki wykupienia dodatkowego ubezpieczenia, mającego charakter dobrowolny.

Opis problemu

Zasadniczym problemem jest powypadkowa naprawa samochodu a kwestia PIT/CIT. Nieuzasadnione jest wprowadzenie rozróżnienia sytuacji prawnej firm leasingowych wedle wykupienia lub niewykupienia ubezpieczenia dodatkowego tj. auto casco. W przypadku posiadania jedynie ubezpieczenia obowiązkowego, firma leasingowa lub wynajmująca, będąca właścicielem pojazdu, nie ma możliwości zaliczenia do kosztów uzyskania przychodu wydatków poniesionych na naprawę samochodu. Powyższe rozwiązanie należy poddać wątpliwość także z punktu widzenia norm konstytucyjnych (np. art. 20, 32 Konstytucji).

Stan prawny

Zgodnie z obowiązującymi przepisami, nie uważa się za koszty uzyskania przychodów strat powstałych w wyniku utraty lub likwidacji samochodów oraz kosztów ich remontów powypadkowych, jeżeli samochody nie były objęte ubezpieczeniem dobrowolnym.

Omówione powyżej przepisy są nieuzasadnione społecznie i wprowadzają nierówność podmiotów w związku z podejmowaniem czynności, które z definicji mają charakter dobrowolny. Wysoce wątpliwa jest także regulacja, która limituje uznanie za koszt podatkowy danych odpisów amortyzacyjnych wyłącznie konkretną kwotą.

8) Wypracowanie specyfikacji istotnych warunków zamówienia publicznego dla ofert leasingowych i wynajmu długoterminowego pojazdów (obniżenie kosztów w stosunku do transakcji zakupu)⁴

Postulowana jest konieczność wypracowania specyfikacji istotnych warunków zamówienia w zakresie ofertowania wynajmu długoterminowego oraz leasingu pojazdów, jako alternatywy dla ich zakupów

³ Akty prawne obowiązujące: Ustawa z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych - tj. Dz. U. z 2014 poz. 851 (art. 12 ust. 4 pkt 6a, art. 15 ust. 1, art. 16 ust. 1 pkt 49 i 50, art. 16g ust. 3); Ustawa z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych - tj. Dz. U. z 2012 poz. 361 (art. 14 ust. 3 pkt 3a, art. 22 ust. 1, art. 22g ust. 3, art. 23 ust. 1 pkt 47 i 48); Ustawa z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług - tj. Dz.U. z 2016 poz. 710; Ustawa z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości - tj. Dz. U. z 2016 poz. 1047.

⁴ Akty prawne obowiązujące: Ustawa z dnia 22 czerwca 2016 r. o zmianie ustawy – Prawo zamówień publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2016 poz. 1020) nowelizująca Ustawę z dnia 29 stycznia 2004 r. Prawo zamówień publicznych - tj. Dz. U. z 2015 poz. 2164; Rozporządzenie Prezesa Rady Ministrów z dnia 28 stycznia 2010 r. w sprawie wzorów ogłoszeń zamieszczanych w Biuletynie Zamówień Publicznych - tj. Dz. U. z 2014 poz. 1481; Rozporządzenie Prezesa Rady Ministrów z dnia 10 maja 2011 r. w sprawie innych niż cena obowiązkowych kryteriów oceny ofert w odniesieniu do niektórych rodzajów zamówień publicznych - tj. Dz. U. z 2001 nr 96 poz. 559; Rozporządzenie Prezesa Rady Ministrów z dnia 26 października 2010 r. w sprawie protokołu postępowania o udzielenie zamówienia publicznego - tj. Dz. U. z 2010 poz. 1458.

LEWIATAN

oraz wskazanie podstawowych korzyści wynikających z takiego rozwiązania dla jednostek sektora publicznego.

Opis problemu

Ustawa Prawo zamówień publicznych przewiduje możliwość traktowania jako przedmiot dostawy także usług mających charakter najmu. Niemniej jednak z uwagi na brak powszechnie przyjętej i akceptowanej specyfikacji przetargowej nie jest ona stosowana w umowach z sektorem publicznym. Jest to forma powszechnie stosowana w relacjach z firmami prywatnymi, co wskazuje na docenianie korzyści wynikających z używania tej formy używania rzeczy. Podstawową zaletę najmu stanowi możliwość korzystania z produktu bez konieczności jego zakupu w okresie dogodnym dla leasingodawcy oraz znaczna konkurencyjność w porównaniu z dostawami ogółem.

Obecny stan prawny

Zgodnie z obowiązującymi przepisami, brak jest przeszkód do uczynienia przedmiotem zamówienia publicznego leasingu lub wynajmu długoterminowego pojazdów. Co do zasady zaś, granicą ceny (aktualne po ostatniej nowelizacji przepisów) jest 60% wagi kryteriów oceny ofert, co znajduje również zastosowanie w przypadku zakupu pojazdu i nie różnicuje go w żaden sposób z leasingiem operacyjnym lub wynajmem.

9) Zwiększenie zdolności Skarbu Państwa i jednostek samorządu terytorialnego do finansowania inwestycji poprzez usunięcie proceduralnych przeszkód w zawieraniu przez nie umów leasingu zwrotnego nieruchomości

Leasing zwrotny jest formą finansowania inwestycji przede wszystkim przez przedsiębiorstwa. Bardzo słabo jest on wykorzystywany przez podmioty należące do Skarbu Państwa i JST. Zarówno budżet państwa, jak i budżety JST mają ograniczenia dotyczące zadłużenia. SP i JST posiadają jednocześnie nieruchomości, w których zamrożony jest znaczny kapitał. Leasing zwrotny pozwala na uwolnienie kapitału zamrożonego w tych aktywach, a jednocześnie gwarantuje odzyskanie tytułu prawnego do nieruchomości po zakończeniu umowy leasingu.

Problemem ograniczającym możliwość korzystania z leasingu odwróconego przez SP i JST jest istniejąca procedura zawierania umowy dot. usługi leasingu zwrotnego nieruchomości należących do Skarbu Państwa i JST. Powoduje ona, że transakcje takie trudno jest zawrzeć:

- Zawarcie umowy o usługę leasingu zwrotnego powinno być co do zasady poprzedzone przeprowadzeniem procedury udzielenia zamówienia publicznego zgodnie z Prawem zamówień publicznych (Pzp);
- Jednocześnie leasing zwrotny nieruchomości zawiera w sobie także czynność zbycia nieruchomości należącej do Skarbu Państwa lub jednostki samorządu terytorialnego, co z kolei wiąże się z obowiązkiem wyboru nabywcy w trybie przetargowym określonym w art. 37 Ustawy o gospodarce nieruchomościami (Ugn);

member of BUSINESS EUROPE

Konfederacja Lewiatan
ul. Zbyszka Cybulskiego 3
00-727 Warszawa

tel. (+48) 22 55 99 900
fax (+48) 22 55 99 910
lewiatan@konfederacjalewiatan.pl
www.konfederacjalewiatan.pl

NIP 5262353400
KRS 0000053779
Sąd Rejonowy dla
m.st. Warszawy w Warszawie
XIII Wydział Gospodarczy KRS

LEWIATAN

- Zarówno obowiązujące w tym względzie przepisy Pzp, jak i Ugn, mają charakter bezwzględnie obowiązujący, a ich naruszenie może stanowić przyczynę nieważności umowy lub podstawę do jej unieważnienia.

W efekcie nie jest możliwe wyłonienie finansującego w konkurencyjnej procedurze określonej w Pzp i jednocześnie przeprowadzenie przetargu na nabywcę nieruchomości zgodnie z przepisami Ugn.

Propozycja zmian:

Usunięcie kolizji pomiędzy przepisami Pzp a Ugn:

- Wyłączenie wymogu (z Ugn) przeprowadzania przetargu dla zbycia nieruchomości przez Skarb Państwa lub jednostkę samorządu terytorialnego w przypadku gdy do zbycia dochodzi w ramach umowy leasingu zwrotnego.
- Usunięcie kolizji norm w zaproponowany sposób spowoduje, że zbycie nieruchomości przez Skarb Państwa lub jednostkę samorządu terytorialnego na rzecz wykonawcy wybranego w trybie Pzp w postępowaniu o udzielenie zamówienia publicznego na leasing zwrotny nieruchomości nie będzie obwarowane obowiązkiem przetargowym wynikającym z Ugn.

Cel zmian:

Zwiększenie możliwości finansowych SP i JST, w tym ich zdolności do finansowania inwestycji poprzez wprowadzenie prostych, przejrzystych i jednoznacznych procedur korzystania leasingu zwrotnego. W tym celu niezbędne jest usunięcie proceduralnych przeszkód w zawieraniu przez SP i JST umów leasingu zwrotnego nieruchomości.

Rozwiązania w innych krajach:

- Leasing zwrotny nieruchomości jest powszechnym sposobem pozyskiwania kapitału przez władze lokalne w USA oraz Australii.
- W ostatnim czasie stał się on również popularny w krajach Europy Zachodniej. We Włoszech, Grecji i w Hiszpanii możliwość spłaty zadłużenia w drodze leasingu zwrotnego nieruchomości komunalnych pozwoliła tamtejszym samorządom na skuteczną walkę ze skutkami kryzysu i zwiększeniu ich finansowych możliwości;
- W odróżnieniu od rozwiązań przewidzianych w prawie polskim, wiele państw Unii Europejskiej nie wymaga organizowania podwójnego przetargu w celu oddania nieruchomości komunalnych w leasing zwrotny, co znacznie usprawnia i ułatwia pozyskiwanie kapitału przez tamtejsze władze lokalne;
- W niektórych krajach leasing zwrotny nieruchomości jest nawet wyłączony z ogólnych regulacji dot. zamówień publicznych, np. hiszpańskie prawo zamówień publicznych (TRLSCP) wyłącza spod swego zakresu operacje finansowe mające na celu pozyskiwanie funduszy finansowych przez jednostki sektora publicznego, a zatem dotyczy to także leasingu zwrotnego; portugalskie prawo zamówień

member of BUSINESS EUROPE

Konfederacja Lewiatan
ul. Zbyszka Cybulskiego 3
00-727 Warszawa

tel.(+48) 22 55 99 900
fax (+48) 22 55 99 910
lewiatan@konfederacjalewiatan.pl
www.konfederacjalewiatan.pl

NIP 5262353400
KRS 0000053779
Sąd Rejonowy dla
m.st. Warszawy w Warszawie
XIII Wydział Gospodarczy KRS

publicznych (PCC) nie wymaga organizowania przetargu przez jednostki sektora publicznego w przypadku umów sprzedaży nieruchomości oraz innych podobnych umów. Powyższe rozwiązanie nie wydaje się być jednak właściwe i w dalszym ciągu odpowiedni przetarg powinien być organizowany, jednakże już wyłącznie pod prawem zamówień publicznych.

10) Likwidacja różnicowania kosztów inwestycji finansowanych leasingiem w zależności od przedmiotu leasingu

Problemem w obecnym stanie prawnym jest Nieuzasadnione różnicowanie konsekwencji podatkowych (i kosztów) pozyskania kapitału w zależności od tego, jaki przedmiot leasingu podlega finansowaniu - czy środek trwały, czy wartość niematerialna i prawna.

- a) Art. 15c ust. 2 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych [updog] przewiduje limit, w ramach którego odsetki od pożyczek podlegają zaliczeniu do kosztów uzyskania przychodów;
- b) Limit ten odnosi się do wartości podatkowej aktywów w rozumieniu przepisów o rachunkowości, przy czym z tej podatkowej wartości aktywów wyłączono wartości niematerialne i prawne;
- c) W praktyce szerokie wyłączenie wartości niematerialnych i prawnych z podatkowej wartości aktywów skutkuje nie tylko wyłączeniem np. wartości znaków towarowych, ale także prawa użytkowania wieczystego, jak i licencji na oprogramowanie, czyli elementów, które często są nieodłącznym przedmiotem umów leasingu (np. w przypadku leasingu budynków i budowli posadowionych na gruncie będącym przedmiotem prawa użytkowania wieczystego, leasingu sprzętu IT wraz z oprogramowaniem);
- d) W efekcie, w przypadku finansowania w drodze leasingu czy to nieruchomości, czy sprzętu IT, finansowanie przez firmę leasingową wartości niematerialnych i prawnych towarzyszących głównym przedmiotom leasingu jest nie do uniknięcia. W obu wskazanych przypadkach wartość niematerialna i prawna ma wyłącznie charakter pomocniczy w stosunku do pozostałych przedmiotów leasingu;
- e) Tymczasem dochodzi do nieuzasadnionego różnicowania konsekwencji podatkowych (i kosztów) pozyskania kapitału w zależności od tego, jaki przedmiot leasingu podlega finansowaniu (czy środek trwały, czy wartość niematerialna i prawna) - biorąc natomiast pod uwagę, iż korzystanie z prawa użytkowania wieczystego czy oprogramowania w większości przypadków nie stanowi celu samego w sobie dla korzystającego, lecz jest tylko nierozzerwalnym elementem przedmiotu leasingu, brak jest podstaw do takiego różnicowania;
- f) Skutkiem powyższego różnicowania leasingu środków trwałych i wartości niematerialnych i prawnych może być zwiększenie kosztu finansowania tych ostatnich. Ich finansowanie może bowiem wiązać się z wykreowaniem wydatków (odsetek), które nie będą stanowiły kosztu uzyskania przychodów dla firmy leasingowej, stosownie podwyższając więc one koszt pozyskania finansowania dla leasingobiorcy.

Propozycje zmian:

Zmiana zapisu art. 15c ust 2 w ustawie z 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (t.j. Dz. U. z 2014 r., poz. 851 ze zm.):

„2. Zaliczeniu do kosztów uzyskania przychodów w roku podatkowym mogą podlegać odsetki od pożyczek, w tym udzielonych przez podmioty niepowiązane, w wysokości nieprzekraczającej wartości odpowiadającej iloczynowi wartości stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego obowiązującej w ostatnim dniu roku poprzedzającego rok podatkowy powiększonej o 1,25 punktu procentowego i wartości podatkowej aktywów w rozumieniu przepisów o rachunkowości, w tym ujętych zgodnie z wartością nominalną kwot udzielonych pożyczek, z wyjątkiem wartości niematerialnych i prawnych. Wartość tych aktywów określa się według stanu na ostatni dzień danego roku podatkowego. Z wartości niematerialnych i prawnych, o których mowa w zdaniu pierwszym, wyłącza się wartości niematerialne i prawne nabyte przez podatnika w celu oddania ich do używania na podstawie umów leasingu, o których mowa w art. 17a pkt 1.”

Cel zmian:

Likwidacja nieuzasadnionego zróżnicowania kosztów inwestycji finansowanych w drodze leasingu w zależności od przedmiotu tego leasingu.

Oznacza to potrzebę zmiany art. 15c updog w sposób, który z wartości niematerialnych i prawnych, o których mowa w ust. 2 tego przepisu wyłączyć wartości niematerialne i prawne, w przypadku gdy są one nabywane wyłączenie w celu oddania ich do używania na podstawie umów najmu, dzierżawy bądź leasingu.

11) Likwidacja obowiązku prowadzenia ewidencji przebiegu pojazdu

Obecnie problemem jest Istnienie obowiązku prowadzenia ewidencji przebiegu pojazdu wykorzystywanego na podstawie umów najmu i dzierżawy.

- a) Art. 16 ust. 1 pkt 51) updog oraz art. 23 ust. 1 pkt 46) updog nakładają na podatnika obowiązek prowadzenia ewidencji przebiegu pojazdu samochodów wykorzystywanych na podstawie umów najmu i dzierżawy – w przeciwnym razie podatnik nie jest uprawniony do zaliczenia wydatków eksploatacyjnych związanych z używanymi pojazdami do kosztów podatkowych;
- b) Jest to powszechnie postrzegane jako szczególnie uciążliwy obowiązek administracyjny. W niektórych przypadkach brak jest praktycznych możliwości prowadzenia takiej ewidencji, np. w przypadku samochodów wynajmowanych na bardzo krótkie okresy czasu, np. 1 dzień, dla pracowników podatnika w celu odbycia podróży służbowej;
- c) Jednocześnie ograniczenie takie nie istnieje w przypadku korzystania w tym samym celu np. z usług korporacji taksówkowej, co również potwierdza, iż powyższe ograniczenie nie powinno mieć zastosowania w przypadku samochodów wykorzystywanych przez podatnika na podstawie umów najmu czy dzierżawy;
- d) Brak jest podstaw by dyskryminować jedną formę wykorzystania pojazdów (najem i dzierżawę) względem innych form przewozu pracowników (usługi taksówkowe, przejazdy koleją, etc).

- e) Dodatkowo, od 1 stycznia 2015 r. do przepisów updog wprowadzony został art. 12 ust. 2a, którym wprowadzono ryczałtowe opodatkowanie przychodów pracowników z tytułu używania przez nich samochodów służbowych do celów prywatnych (w wysokości 250 lub 400 zł miesięcznie w zależności od pojemności silnika pojazdu). Wobec takiego ryczałtowego opodatkowania potencjalnego prywatnego użytku pojazdów po stronie pracowników, wymóg prowadzenia ewidencji przebiegu pojazdu traci swój sens;

W przypadku, gdy podatnik z uwagi na istotne obciążenia administracyjne nie prowadzi takiej ewidencji - dochodzi do podwójnego opodatkowania przedmiotowych świadczeń. Podatnik nie może zaliczyć poniesionych wydatków do kosztów podatkowych, a z drugiej strony jest zobowiązany by w tym zakresie przypisać przychód podatkowy pracownikowi. Tymczasem możliwość korzystania z samochodu służbowego do celów prywatnych jest pozapłacowym elementem wynagrodzenia pracownika i, jako jedna z form wynagrodzenia, powinna podlegać zaliczeniu do kosztów podatkowych pracodawcy.

Propozycje zmian:

Uchylenie zapisów w ustawie o podatku dochodowym od osób prawnych oraz w ustawie o podatku dochodowym od osób fizycznych:

„w ustawie z 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (t.j. Dz. U. z 2014 r., poz. 851 ze zm.) uchyla się art. 16 ust. 1 pkt 51)”;

„w ustawie z 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (t.j. Dz.U. z 2012 r., poz. 361 ze zm.) uchyla się art. 23 ust. 1 pkt 46)”.

Cel zmian:

Likwidacja obowiązku prowadzenia ewidencji przebiegu pojazdu. Dzięki temu wyeliminowane zostanie podwójne opodatkowanie kosztów związanych z użytkowaniem wynajmowanych samochodów osobowych (/1/ brak możliwości zaliczenia do kosztów podatkowych kosztów związanych z użytkowaniem wynajmowanych samochodów oraz /2/ opodatkowanie pracownika z tytułu używania pojazdów do celów prywatnych).

12) Zachęta do wymiany samochodów na nowe poprzez umożliwienie przedsiębiorcom pełnego odliczenia podatku VAT w związku z zakupem i użytkowaniem samochodów do 3,5 tony

Problematyczne jest istniejące obecnie ograniczenie do 50% odliczania podatku naliczonego VAT od wydatków związanych z nabyciem i użytkowaniem pojazdów samochodowych o dopuszczalnej masie całkowitej nieprzekraczającej 3,5 tony.

- a) Ograniczenie to uznawane jest za jeden z kluczowych czynników ograniczających sprzedaż nowych samochodów w Polsce;

LEWIATAN

- b) Eliminacja tego ograniczenia i wprowadzenie dla podatników wykorzystujących pojazdy w działalności gospodarczej możliwości 100% odliczenia podatku VAT wpłynęłoby na zwiększenie popytu w Polsce na nowe auta;
- c) Zachęta do częstszej wymiany samochodów na nowe poprzez umożliwienie przedsiębiorcom pełnego odliczenia podatku VAT w związku z ich zakupem i użytkowaniem, miałyby korzystny wpływ na wpływy podatkowe z CIT i akcyzy (zarówno w związku z opodatkowaniem akcyzą samych samochodów, jak i paliw, których zużycie powinno wzrosnąć wraz ze sprzedażą pojazdów).

Jednocześnie opodatkowane podatkiem VAT powinno być nieodpłatne udostępnienie pracownikom tych pojazdów do celów prywatnych. Za zasadne należałoby przy tym uznać jednoznaczne określenie podstawy opodatkowania tego świadczenia, analogicznie jak ma to miejsce w przypadku określenia przychodu podatkowego pracowników z tego tytułu (zgodnie z art. 12 ust. 2a – 2c updog) poprzez odwołanie się w tym zakresie właśnie do przepisów updog.

Propozycje zmian:

Zmiany w ustawie z 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz.U. z 2004 r., nr 54, poz. 535, ze zm.):

- 1) *uchyla się art. 8 ust. 5,*
- 2) *art. 8 ust. 6 otrzymuje brzmienie:*
„6. W przypadku, o którym mowa w ust. 2 pkt 1 za nabycie towarów uznaje się również przyjęcie ich w używanie na podstawie umowy najmu, dzierżawy, leasingu lub innej umowy o podobnym charakterze.”
- 3) *art. 29a ust. 5 otrzymuje brzmienie:*
„5. W przypadku świadczenia usług, o którym mowa w art. 8 ust. 2, podstawą opodatkowania jest koszt świadczenia tych usług poniesiony przez podatnika, z zastrzeżeniem ust. 5a.”
- 4) *w art. 29a po ustępie 5 wprowadza się ust. 5a w brzmieniu:*
„5a. W przypadku świadczenia usług polegających na nieodpłatnym udostępnieniu pojazdów samochodowych na cele osobiste, o których mowa w art. 8 ust. 2, podstawą opodatkowania jest kwota, o której mowa w art. 12 ust. 2a ustawy z 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (t.j. Dz.U. z 2012 r., poz. 361 ze zm.)”,
- 5) *w art. 86 ust. 2a otrzymuje brzmienie:*
„2a. W przypadku nabycia towarów i usług wykorzystywanych zarówno do celów wykonywanej przez podatnika działalności gospodarczej, jak i do celów innych niż działalność gospodarcza, z wyjątkiem celów osobistych, do których ma zastosowanie art. 7 ust. 2 i art. 8 ust. 2, gdy przypisanie tych towarów i usług w całości do działalności gospodarczej podatnika nie jest możliwe, kwotę podatku naliczonego, o której mowa w ust. 2, oblicza się zgodnie ze sposobem określenia zakresu wykorzystywania nabywanych towarów i usług do celów działalności gospodarczej, zwanym dalej „sposobem określenia proporcji”.

member of BUSINESS EUROPE

Konfederacja Lewiatan
ul. Zbyszka Cybulskiego 3
00-727 Warszawa

tel.(+48) 22 55 99 900
fax (+48) 22 55 99 910
lewiatan@konfederacjalewiatan.pl
www.konfederacjalewiatan.pl

NIP 5262353400
KRS 0000053779
Sąd Rejonowy dla
m.st. Warszawy w Warszawie
XIII Wydział Gospodarczy KRS

LEWIATAN

Sposób określenia proporcji powinien najbardziej odpowiadać specyfice wykonywanej przez podatnika działalności i dokonywanych przez niego nabyć.”

- 6) uchyla się art. 86a,
uchyla się art. 90b.

Cel zmian:

Wprowadzenie prawa do odliczenia 100% VAT od wydatków związanych z nabyciem i użytkowaniem pojazdów samochodowych o dopuszczalnej masie całkowitej nieprzekraczającej 3,5 tony.

Jednocześnie opodatkowanie podatkiem VAT prywatnego użytku samochodów przez pracowników.

Działanie takie sprzyjałoby zwiększeniu popytu na nowe pojazdy. Utrata wpływów budżetowych z tytułu pełnego odliczenia VAT byłaby kompensowana przychodami z tytułu podatku należnego VAT od prywatnego użytku pojazdów, podatkiem akcyzowym od zakupu nowych aut oraz podatkiem dochodowym od produkcji i sprzedaży nowych aut.

Rozwiązania w innych krajach:

Czechy (kilka lat temu wprowadzono pełne odliczenie podatku VAT od samochodów): wprowadzenie pełnego doliczenia podatku VAT wpłynęło na wzrost liczby rejestracji nowych pojazdów w przeliczeniu na mieszkańca, która jest dzisiaj znacznie wyższa niż liczba nowych rejestracji w przeliczeniu na 1 mieszkańca w Polsce.

W niemal czterokrotnie mniejszych Czechach w 2015 r. zarejestrowano ponad 200 tys. nowych samochodów osobowych. W tym samym czasie w Polsce zarejestrowano ok. 300 tys. nowych samochodów. W efekcie w Polsce średnio samochody używane są znacznie dłużej, co wpływa niekorzystnie na rozwój branży motoryzacyjnej, na wpływy do budżetu państwa, zanieczyszczenie środowiska, etc.

13) Zmiana podatnika podatku od nieruchomości finansowanej leasingiem

Podatnikami podatku od nieruchomości są osoby fizyczne, osoby prawne, jednostki organizacyjne, w tym spółki nieposiadające osobowości prawnej, będące właścicielami nieruchomości lub obiektów budowlanych, posiadaczami samoistnymi nieruchomości lub obiektów budowlanych lub użytkownikami wieczystymi gruntów (art. 3 ust. 1 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych /upol/).

Rozwiązanie takie jest uzasadnione w przypadku, gdy finansującym i użytkującym nieruchomością jest ten sam podmiot. Powoduje ono jednak problemy, gdy mamy do czynienia z leasingiem nieruchomości.

Podatnikiem podatku od nieruchomości przez okres trwania umowy leasingu jest właściciel budowli bądź budynku, czyli leasingodawca

Powoduje to problemy praktyczne i techniczne:

- w przypadku, gdy leasingodawca nie finansuje elementów budowlanych budowli, a jedynie elementy, które mogą podlegać demontażowi bez ich uszkodzenia – pojawia się wątpliwość czy w takim

member of **BUSINESSEUROPE**

Konfederacja Lewiatan
ul. Zbyszka Cybulskiego 3
00-727 Warszawa

tel. (+48) 22 55 99 900
fax (+48) 22 55 99 910
lewiatan@konfederacjalewiatan.pl
www.konfederacjalewiatan.pl

NIP 5262353400
KRS 000053779
Sąd Rejonowy dla
m.st. Warszawy w Warszawie
XIII Wydział Gospodarczy KRS

LEWIATAN

- przypadku sfinansowane elementy powinny stanowić przedmiot opodatkowania podatkiem od nieruchomości, a jeśli tak, to która ze stron umowy leasingu jest z tego tytułu podatnikiem,
- pełną i wyłączną wiedzę w zakresie charakteru mocowań i połączenia z gruntem elementów sfinansowanych przez leasingodawcę posiada wyłącznie leasingobiorca – mimo zastrzeżeń umownych, w praktyce nie musi on dzielić się z leasingodawcą szczegółową wiedzą o charakterze i sposobie połączenia np. hal namiotowych z gruntem, jak i o wartości elementów dołączanych (lub wręcz dobudowywanych) do przedmiotu leasingu, a sfinansowanych przez korzystającego,
 - leasingodawca wielokrotnie nie posiada wiedzy o aktualnym miejscu wykorzystywania przedmiotu leasingu, który potencjalnie może być przedmiotem opodatkowania podatkiem od nieruchomości (np. półmobilne wytwórnie mas bitumicznych, które w ocenie niektórych organów podatkowych również podlegają opodatkowaniu).
 - Z uwagi na brak wiedzy i brak możliwości technicznych jej pozyskania po stronie leasingodawcy mogą pojawiać się uzasadnione wątpliwości zarówno w odniesieniu do zakresu opodatkowania, jak i przyjętej podstawy opodatkowania. Pełną wiedzę w tym zakresie posiada wyłącznie leasingobiorcy.
 - Ponadto istnieje ryzyko, że umowy leasingu mogą być wykorzystywane przez leasingobiorców do celów redukcji obciążeń podatkowych z tytułu podatku od nieruchomości. O ile bowiem przez czas trwania umowy leasingu obowiązek podatkowy ciąży na leasingodawcy jako właścicielu nieruchomości, to po upływie okresu na jaki została zawarta umowa leasingu prawo własności przedmiotu leasingu zostaje przeniesione na leasingobiorcę i to on stając się właścicielem nieruchomości staje się równocześnie podatnikiem podatku od nieruchomości. I tu mogą pojawić się problemy:
- a) jak wynika z art. 4 ust. 1 pkt 3) upol, w przypadku budowli podstawę opodatkowania stanowi wartość początkowa budowli, definiowana jako wartość, o której mowa w przepisach o podatkach dochodowych, ustalona na dzień 1 stycznia roku podatkowego, stanowiąca podstawę obliczania amortyzacji w tym roku, niepomniejszona o odpisy amortyzacyjne, a w przypadku budowli całkowicie zamortyzowanych – ich wartość z dnia 1 stycznia roku, w którym dokonano ostatniego odpisu amortyzacyjnego.
 - b) w związku z umową leasingu budowli korzystający jest uprawniony nabyć ją po zakończeniu umowy leasingu po cenie istotnie odbiegającej od rynkowej, skorzystanie z umowy leasingu skutkuje bowiem obniżeniem ceny nabycia budowli przez leasingobiorcę, a tym samym obniżeniem podstawy opodatkowania dla celów podatku od nieruchomości.
 - c) zgodnie z art. 4 ust. 1 pkt 3) upol uiszczoną na rzecz leasingodawcy cenę nabycia korzystający przyjmuje za podstawę opodatkowania, mimo iż wartość rynkowa budowli jest przeważnie zdecydowanie wyższa.
- Praktyki takie mogą służyć obniżaniu podstawy opodatkowania podatkiem od nieruchomości, a tym samym obniżaniu zobowiązań podatkowych przez leasingobiorców nabywających przedmiot leasingu po zakończeniu umowy.

Proponujemy w związku z tym, by w przypadku przedmiotów opodatkowania podatkiem od nieruchomości wykorzystywanych na podstawie umowy leasingu w rozumieniu ustaw o podatkach dochodowych, podatnikiem był każdorazowo leasingobiorca. Przyjęcie takiej formuły spowoduje, że podatnikiem będzie osoba, która ma pełną i najlepszą wiedzę o wykorzystywanym przedmiocie, a

member of **BUSINESSEUROPE**

Konfederacja Lewiatan
ul. Zbyszka Cybulskiego 3
00-727 Warszawa

tel. (+48) 22 55 99 900
fax (+48) 22 55 99 910
lewiatan@konfederacjalewiatan.pl
www.konfederacjalewiatan.pl

NIP 5262353400
KRS 0000053779
Sąd Rejonowy dla
m.st. Warszawy w Warszawie
XIII Wydział Gospodarczy KRS

LEWIATAN

ponadto – w zakresie podstawy opodatkowania istnieć w tym przypadku będzie ciągłość. Rozwiązanie to pozwoli na wyeliminowanie potencjalnego wykorzystywania umów leasingu do obniżenia zobowiązań podatkowych z tytułu podatku od nieruchomości.

Propozycje zmian:

Zmiany w ustawie z 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (t.j. Dz. U. z 2014 r. poz. 849):

1) *art. 3 ust. 1 otrzymuje brzmienie:*

„Art. 3. ust. 1. Podatnikami podatku od nieruchomości są osoby fizyczne, osoby prawne, jednostki organizacyjne, w tym spółki nieposiadające osobowości prawnej, będące:

- 1) właścicielami nieruchomości lub obiektów budowlanych, z zastrzeżeniem ust. 1a i ust. 3;*
- 2) posiadaczami samoistnymi nieruchomości lub obiektów budowlanych;*
- 3) użytkownikami wieczystymi gruntów;*
- 4) posiadaczami nieruchomości lub ich części albo obiektów budowlanych lub ich części, stanowiących własność Skarbu Państwa lub jednostki samorządu terytorialnego, jeżeli posiadanie:*
 - a) 14 wynika z umowy zawartej z właścicielem, Agencją Nieruchomości Rolnych lub z innego tytułu prawnego, z wyjątkiem posiadania przez osoby fizyczne lokali mieszkalnych niestanowiących odrębnych nieruchomości,*
 - b) jest bez tytułu prawnego, z zastrzeżeniem ust. 2.”*

2) *w art. 3 po ust. 1 dodaje się ust. 1a w następującym brzmieniu:*

„1a. W przypadku, gdy przedmiot opodatkowania wykorzystywany jest na podstawie umowy leasingu, o której mowa w art. 17a pkt 1 ustawy z 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (t.j. Dz. U. z 2014 r., poz. 851 ze zm.) lub art. 23a ustawy z 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (t.j. Dz.U. z 2012 r., poz. 361 ze zm.) podatnikiem, o którym mowa w ust. 1 jest korzystający w rozumieniu tych przepisów.”

3) *w art. 4 ust. 1 otrzymuje brzmienie:*

„4. Jeżeli budowla, o której mowa w ust. 1 pkt 3, jest przedmiotem umowy leasingu, w przypadku jej przejęcia przez właściciela, do celów określenia podstawy opodatkowania przyjmuje się wartość początkową przed zawarciem pierwszej umowy leasingu, zaktualizowaną i powiększoną o dokonane ulepszenia oraz niepomniejszoną o spłatę wartości początkowej.”

member of **BUSINESSEUROPE**

Konfederacja Lewiatan
ul. Zbyszka Cybulskiego 3
00-727 Warszawa

tel.(+48) 22 55 99 900
fax (+48) 22 55 99 910
lewiatan@konfederacjalewiatan.pl
www.konfederacjalewiatan.pl

NIP 5262353400
KRS 0000053779
Sąd Rejonowy dla
m.st. Warszawy w Warszawie
XIII Wydział Gospodarczy KRS

LEWIATAN

Cel zmian:

Zmiana podatnika podatku od nieruchomości finansowanej leasingiem – podatnikiem powinien być leasingobiorca.

Zmiana pozwoli na :

- wyeliminowanie problemów związanych z brakiem po stronie leasingodawcy specjalistycznej wiedzy o kwalifikacji przedmiotu leasingu jako budowli oraz miejscu jego posadowienia, a tym samym możliwości prawidłowego spełniania zobowiązań z tytułu podatku od nieruchomości,
- ograniczenie możliwości obniżania zobowiązań podatkowych z tytułu podatku od nieruchomości przez leasingobiorców, którzy po zakończeniu umowy leasingu stają się właścicielami przedmiotu leasingu, a tym samym podatnikami podatku od nieruchomości.

KL/358/177/AK/2016

member of **BUSINESSEUROPE**

Konfederacja Lewiatan
ul. Zbyszka Cybulskiego 3
00-727 Warszawa

tel.(+48) 22 55 99 900
fax (+48) 22 55 99 910
lewiatan@konfederacjalewiatan.pl
www.konfederacjalewiatan.pl

NIP 5262353400
KRS 0000053779
Sąd Rejonowy dla
m.st. Warszawy w Warszawie
XIII Wydział Gospodarczy KRS

